

Roman:

Will the Wolf Survive?

door:

Marthijn Uittenbogaard

Hengelo (O.), 2012-2020

2012 is nog maar een paar dagen oud. Dit jaar hoop ik veertig te worden. Een baan heb ik niet. Eigenlijk heb ik alle tijd van de wereld. Heel af en toe heb ik het idee gehad om ooit eens een boek te gaan schrijven. Maar waarover zou dat boek dan moeten gaan? Je moet eerst bedenken wat de inhoud is voordat je aan een boek begint. Zo dacht ik. Nu ben ik begonnen zonder dat ik weet waar dit boek, als het al ooit af komt, over zal gaan. Ja, over mezelf blijkbaar. Ik schrijf in de ik-vorm. Het wordt dus geen *In de ban van de ring*-achtig boek. Eerst even saven, dan ligt het begin alvast vast. Vast verkeerd, al dat ‘vast’ achter elkaar, maar verkeerd bestaat misschien wel niet.

Het waait behoorlijk buiten en het regent. Een van de twee poezen is nog buiten, de andere heb ik net voordat ik aan dit boek begon binnengelaten. Kiara heet ze. Leonardo, mijn vorige huisgenoot, heeft die naam verzonnen. Nu bijna een jaar, over een maand is het een jaar, woon ik samen met Malchik. Dit is zijn nickname op het internet. De andere kat, die nu nog buiten is dus, heet in het echt Malchik. Ik ben alleen thuis, Malchik is naar de Vegan Streaker. Deze woont in het hoge noorden van het land. Ze houden een veganistisch

samenzijn. Morgen komt hij weer terug.

De moeder van Anton Dautzenberg is gisteren ‘lastiggevallen door twee mensen.’ Dit naar aanleiding van Antons ‘betrokkenheid bij Martijn.’ Dat mailt Anton en hij voegt er aan toe: ‘Gelukkig staat zij haar mannetje, maar toch. Dommigheid is alomtegenwoordig.’ En hij sluit af met: ‘Immer moedig voorwaarts!’ Reve is een paar jaar na zijn dood nog niet vergeten. Dautzenberg is een beroemd auteur. Ik kende hem helemaal niet toen hij mailde om lid te worden van Vereniging Martijn. Nou, helemaal niet... Toen ik hem googelde vond ik een video van hem die ik wel eens een paar keer achter elkaar had bekeken. In die video laat hij mensen op straat die hij zo maar tegenkomt het gedicht *Voor eigen erf* oplezen. Een gewaagd gedicht van Gerard Reve. En ik had een keer een erotisch verhaal van hem gelezen op de website Frontaal Naakt. Iets over prille borstjes bij een meisje. Wie houdt er niet van? Ik niet zo, ik hou van plat.

Ik hoor stemmen die meewaaien met de wind. En ik ben meteen op mijn hoede, want ik woon op vijandelijk grondgebied. De meeste mensen zien mij liever gaan dan komen. Maar het was loos alarm.

Wordt dit boek er eentje met bekentenisliteratuur? Om

honderd procent zeker te zijn dat dit een bestaand woord is heb ik gegoogeld. Het woord is juist en ik las dat in de jaren tachtig en negentig van de vorige eeuw deze vorm van literatuur sterk in opmars is gekomen. En ook las ik op diezelfde internetpagina ‘of de meeste egodocumenten wel degelijk literatuur zijn.’ Egodocumenten gebruiken ze daar als synoniem voor bekentenisliteratuur. Het antwoord op hun vraag is: ja. Boudewijn Büch zei ooit dat zelfs het telefoonboek literatuur is. En hij had gelijk. Laat u niks wijsmaken door literaire criticasters, tekst is literatuur.

Het is twaalf uur ‘s nachts. Typend achter een pc in mijn ruime slaapkamer op de eerste verdieping van ons huis. Officieel is het mijn huis, maar Malchik en ik zijn levenspartners. Malchik slaapt op zolder. Niet nu, want hij zit in Friesland zoals geschreven. Officieel - nu gebruik ik dit woord twee keer in korte tijd - zijn we geen partners. We zijn niet getrouwd en zijn geen geregistreerd partnerschap aangegaan. Belastingtechnisch en helemaal bij overlijden van mij is een partnerschap gunstig. De reden dat we geen officiële verbintenis zijn aangegaan is als volgt. Wanneer Malchik zijn baan verliest en geen baan meer vindt krijgt hij geen uitkering als hij te veel bezit. Hij heeft een vast contract, maar hij woont

samen met iemand die besmet is. Toen ik voor de verhuizing nog een baan had deed mijn werkgever zeer moeilijk.

Ik moet maar eens gaan slapen. Kijken of Malchik de kat er is. En anders miauwt hij wel als ik al in bed lig. Dan miauwt hij voor de buitendeur in mijn slaapkamer die uitkomt boven de keuken. Een balkon is het niet. Het regent nog steeds, maar hij kan overal schuilen. Ook vlakbij de keukendeur onder een afdak. Of slapen in het tweede kippenhok.

17 januari, nacht. Gisteren was ik op bezoek bij Leonardo; hij was jarig. Eigenlijk eergisteren omdat het nu al na twaalf uur 's nachts is. 15 januari was Leonardo dus jarig. Een dag daarvoor was ik al per trein naar Deventer, waar hij nu woont, gereisd. Leonardo is bijna drie jaar lang mijn huisgenoot geweest. Hij woont niet zo heel lang in Deventer, een aantal maanden nu. Hiervoor woonde hij een klein jaar in Oosterwolde in Friesland. Toen bekend werd wie hij was moest hij halsoverkop Oosterwolde ontvluchten. Eerst hierheen, naar Hengelo (O.) en toen naar ergens in het noorden van Friesland, maar daar hield hij het geen dag uit. Uiteindelijk kon hij bij Frits terecht na bemiddeling van Koos. Twee bejaarde mannen. Maar wat zegt leeftijd? Leonardo werd zesentwintig jaar. Er waren naast mij,

Frits en de jarige nog drie andere gasten. Zo was er een chemisch gecastreerde ex-pedofiel, een overblijfskracht en Koos de katholiek, die de Paus onlangs in verlegenheid bracht. De gasten waren allemaal op de 15de gekomen, behalve ik dus. Ik had er overnacht. Leonardo sliep met mij op een matras. Dit was krap maar er was geen extra deken in het huis en anders had ik enkel onder een dun laken moeten slapen. Er was wel een extra matras. De matrassen naast elkaar leggen op de vloer kon niet wegens gebrek aan ruimte in Leonardo's slaapkamer. Het bed zou dan op zijn zij gezet moeten worden. Echter, lag er zo veel troep onder het bed dat we dit maar niet gedaan hebben. Toch hebben we op het matras op de grond wel kunnen slapen. Leonardo zei wel: 'Ik heb geen oog dichtgedaan,' maar hij heeft echt niet zeven uur lang wakker naast me gelegen. Volgens mij heb ik hem nog in diepe slaap gehoord.

De laatste tijd drinkt mijn ex-huisgenoot negen halve liter-blikken bier per dag. Als verjaardagscadeau heb ik de boodschappen gedaan. Eerst wilde hij het een week later vieren omdat hij dan weer wat geld had. Ik bood aan de boodschappen voor hem te betalen en daarom kon hij gewoon op zijn jaardag het vieren. Veel blikken bier, port, rode wijn. Nog een fles voor de 'huisbaas', toastjes, Franse kaasjes, kattenvoer, broodbeleg,

chips, et cetera. Ook nog zes blowtjes heb ik voor hem betaald en nog een tientje omdat anders de ene gast niet met de trein terug naar huis kon, of zoiets. Waarschijnlijk voor de USB-stick met daarop foto's en filmpjes van jonge meisjes. Tegenvallende foto's want geen kp en 'Hier kan ik toch niet op klaarkomen.'

Malchik kwam trouwens niet. Hij was wel uitgenodigd een week terug tijdens de bijeenkomst van de Commissie Ethiek. Echt goede vrienden zijn ze niet van elkaar. Leonardo ziet Malchik als een 'kankergezwel'. Als iemand die zijn plek heeft ingenomen. Maar als ze elkaar tegenkomen leggen ze het blijkbaar eventjes bij.

Op dit moment slaapt Leonardo, want op mijn schrijven via Skype dat ik bezig ben met een boek en wel schrijvend in plaats van lezend kwam geen reactie. Een uur daarvoor typte hij al: 'Ben moe.' Ik moet misschien ook maar eens gaan slapen. 'Morgen' is het dinsdag, dan staat de nieuwe Top-40 op internet.

23 januari, nacht. Wat is liefde? Net een gesprek gehad via Skype met Stefan die gelukkig is uitgezonderd de liefde. 'Maar ach wat is liefde,' voegde hij daar aan toe. Zelf woon ik samen

met Malchik terwijl ik geen seksuele gevoelens voor hem koester. Toch hebben we besloten om elkaars levenspartner te zijn. Dit bevalt prima. En je houdt toch van elkaar, alleen op een niet-seksuele manier. Ons huis was vandaag, eigenlijk gisteren, onderwerp van de foto die de Zilveren Camera won. Althans, de fotograaf van die foto won die prijs. De Gouden Camera zal wel niet bestaan want daar lees je niets over. De jongen op de foto, met pet op zijn hoofd, ziet er overigens best lekker uit. Onder voorbehoud dan, want je ziet hem enkel van opzij en achteren. Hij wint het van de kinderen, die... ach, laat ik ze niet beledigen. Kinderen zijn altijd mooi, zelfs al zijn ze lelijk.

Hoe definieer je liefde? En heb je de ander lief of een droombeeld van iemand? Soms is de liefde het hevigst wanneer zij niet wordt beantwoord door de ander. Bij beantwoording treedt soms afbreuk in werking van het ideaalbeeld.

Stefan verkeerde vroeger veel in het homowereldje. Hij woont in [...]. Maar de homoscene is nooit echt zijn wereld geweest. Door de drank was het wel uit te houden. Hij dronk in die tijd ongelimiteerd. Ik heb hem in 1997 voor het eerst ontmoet tijdens een Open Avond. Hij nodigde me uit om eens bij hem thuis te komen en zo geschiedde. De man in het pak, ik

heb hem nooit andere kleding dan nette pakken zien dragen, [...]. Hij wilde ook seks met mij maar echt veel is er nooit gebeurd tussen ons. Op dat gebied zijn we elkaars type niet. Hij de mijne niet in ieder geval. Ik inmiddels de zijne vast ook niet. Op zijn verzoek om op hem te poepen was ik ook niet ingegaan. Nee, daar had ik niets mee. Tijdens mijn bezoek, het eerste of mijn tweede bezoek aan hem, ontving ik het boek *Jongensliefde* (deel 1) van Brongersma. Hij had die dubbel en ik als toenmalig lid van de Werkgroep moest dat toch gelezen hebben. Stefan is nu [in de vijftig] en woont samen met zijn twee katten. [...] Stefan praat graag. Hij heeft [...] gestudeerd.

Nog even een Cup-a-Soup maken en dan gaan slapen.

24 januari, iets voor twaalf uur 's nachts. Zojuist heb ik Leonardo wat delen van dit boek laten lezen. Eerst het stukje over hemzelf, op het laatst het begin. Daarop zei hij: 'Geen Dautzenberg, ook een hoax, echt.' Op mijn vraag: 'Is het wat' kwam het antwoord 'Geloof het wel.' De reactie op het stukje over hem luidde 'tering grappig.'

Gisteren kwam hier een Jakhals op bezoek. Er was een paar keer naar mijn mobiel gebeld, maar ik had geen zin om op te nemen. Vast naar aanleiding van de prijsfoto. Maar de sms

die daarop volgde las ik wel. Jakhals Thijs van *DWDD*. Maar bellen dat ik niet meedoe. Ik bellen, zijn ze al onderweg hier naartoe. Toch maar meegedaan. Die Thijs is best een aardige jongen en hij is opgegroeid in Leiden, in de Vogelwijk. Hij ging in Oegstgeest naar de basisschool. Zelf zat ik op de Groen van Prinstererschool in Leiden, aan de Storm Buysingstraat. Later is die naam veranderd in De Schakel, zoals zoveel scholen heten. Het geloof is daar blijkbaar in de ban gedaan.

Vandaag heb ik amper wat gedaan. De was opgehangen die ik twee dagen eerder al had laten draaien. En boodschappen doen in de AH. De Albert Heijn is niet de dichtstbijzijnde supermarkt, maar Malchik is nogal een strenge veganist. Hij vertrouwt E-nummers niet snel. Of wat betreft het bindmiddel in het brood. Hoe dan ook, enkel *Twents grof volkoren* mag hij hebben uit de AH. Voor de rest heb ik op internet gezeten en weinig gedaan behalve één citaat online zetten op het blog. Ook heb ik telefonisch een man te woord gestaan die in 1983 een jongen van dertien jaar pijpte in de auto. Die jongen, inmiddels volwassen, had hem een aangetekende brief gestuurd waarin uitgelegd stond dat hij veel last van die ervaring heeft. Door alle commotie over seksueel misbruik in de media kwam dit weer helemaal terug. Nu vallen de puzzelstukjes op hun

plaats. Zijn problemen komen door het gepijpt zijn op dertienjarige leeftijd. Ach ja, het zal allemaal wel. De man die me belde wist nog niet of hij terug ging schrijven. Hij was er erg van geschrokken. In de mail van vandaag een kunstenares die mailt namens een stichting, volgens mij, want dat is me niet helemaal duidelijk, en ze wil dat wij de *Vlag van compassie* gaan uithangen. ‘Bij deze email wil ik Vereniging Martijn graag uitnodigen om de vlag van compassie te dragen.’ En op het eind van de e-mail: ‘Ik hoop dat jullie het leuk vinden om mee te doen.’ Goed bedoeld, maar tja... Als je de vlag draagt hoor je er wel helemaal bij: ‘Als drager van de *Vlag van compassie* zouden jullie je indirect aansluiten bij een groep mensen en organisaties die ook al de vlag dragen; zoals de Dalai Lama, de Nederlandse Koningin, De Stichting Afrikaanse Albino’s en vele anderen. Misschien kan de vlag een manier zijn om te tonen dat jullie ook gewone mensen zijn die ook compassie voelen.’ De Afrikaanse albino's hebben zich blijkbaar verenigd. In Afrika worden zij vaak als heksen gezien en afgeslacht. Wat een wereld.

Michael van Nambla chat met me via Skype. Ik: ‘Yes, the media contacts are improving in The Netherlands lately.’ Michael antwoordt: ‘Amazing! Things can actually improve?’

What a concept! Seemingly, it doesn't seem possible in U.S., although, in fairness, there have been a few, faint signs of improvement in the press here.' Geruststellend en naar waarheid zeg ik: 'It will improve one day.'

Waarop hij antwoordt: 'When we're dead! :).' Ik: 'Maybe :), but maybe sooner.'

Nu maar gaan slapen en niet al te laat opstaan dit keer.

12 februari, begin van de middag. Momenteel voel ik me weer wat beter. Ik heb een paar dagen ziekte achter de rug. Hoofdpijn, misselijkheid; heel beroerd voelde ik me. Gelukkig gaat het nu wat beter, maar dit is nu al de derde keer in een jaar tijd dat ik me een paar dagen zo beroerd voelde. Vroeger was ik wel eens ziek, maar dat stelde niet veel voor en het was na een dag meestal weer over. Afgelopen dinsdag had ik een vergadering te Utrecht. Daar heb ik kou gevat. In Utrecht of onderweg van en naar Utrecht. We - ik, Anton en Hans - hadden afgesproken op het Centraal Station. Daar Hans verlaat was en wij ruim op tijd waren moesten we al een klein uur wachten op het station. Niet dat dit op zich erg was, patatje nuttigen, koffie drinken, maar het was toch koud daar. Nadat Hans zich bij ons had gevoegd - hij was wat laat vanwege

verkeersdrukte en wegveranderingen sinds zijn laatste bezoek aan dit gebied - gingen we naar het café Stairway to Heaven. Dit café is volgens Anton eigendom van de zanger en voormalig lokale politicus Henk Westbroek. We hebben in het café afgesproken een persconferentie te gaan beleggen. Anton zou Arnon Grunberg benaderen of die ook mee wil doen. Deze mailde later er over te zullen nadenken.

Malchik is momenteel samen met Job naar zijn broer. Zijn broer ligt in het ziekenhuis nadat hij met een scooter over het ijs had gereden. Vijf gebroken ribben en een sleutelbeen en nog wat. Het wordt voor het eerst dat ze elkaar zien sinds lange tijd. Ik mocht niet mee van Malchiks broer. Na de demonstratie hier werd hij zeer boos op ons en dreigde ons te vermoorden en het huis kort en klein te slaan. Hij kwam niet, maar het contact was sindsdien verbroken. Mensen zijn conformistisch, want voor de demonstratie wist hij overal van en dat was geen enkel probleem. Hier komt nog bij dat toen hij negenien was hij een relatie had met een meisje van [...]. Malchik strijkt maar even over zijn hart en belde hem gisteravond op na een sms'je van hem over zijn ongeluk. Wel gaat hij zeggen dat als hij contact wil hebben hij mij erbij krijgt en anders houdt het op.

8 maart, 's avonds. Net een dreigmail binnen gekregen van een zekere Carlo B. Zijn echte achternaam staat er bij en ook zijn mailadres bevat zijn achternaam. Hij schrijft in twee mailtjes het volgende: 'Ik zou jullie allemaal heel langzaam..... Dood kunnen maken, vuile vieze zieke idioten. Info over jullie zieke geesten hoef ik niet en als jullie echt normaal zouden zijn zouden jullie een echte uitdaging aangaan, namelijk het versieren van een volwassene. Langzaam zou ik jullie van je vel ontdoen en met zuren behandelen, totdat je smeekt om genade, en ja, ik ben ook een hele zieke geest and I am proud of it... als ik het kan gebruiken om de mensenmaatschappij te beschermen en te verlossen van jullie door de Satan verziekte hoofd. Groet, Carlo B.' En: 'Als je nou trouwens echt.... Zo stoer bent en achter al je zieke standpunten staat, laten we dan wat afspreken, zodat ik je kan laten zien wat ik van je vindt. Laat me in elk geval iets weten, zodat ik zelf initiatief kan nemen om "nader in contact te treden". Mijn levensmissie zal niet langer onduidelijk zijn.... Graag hoor ik van u.. Heb mooie verassingen, dat beloof ik Groet, Carlo B.'

Even gezocht op zijn e-mailadres en naam, en hij werkt of werkte bij de GGZ. Lekkere mail voor een hulpverlener... Hij werkt(e) bij AlleKleur; een stichting die wel heel vaag is in

haar doelstellingen. Op de site vinden we onder het kopje ‘Wat doen we?’ deze tekst: ‘Je hebt het land waar je geboren bent verlaten. En nu ben je in Nederland. Waar iedereen gelijke kansen verdient. Gelijke kansen als het gaat om onderwijs, werk, zorg en onderdak. De praktijk is anders. Je spreekt de taal niet goed. Begrijpt niet hoe alles hier geregeld is. Met wie je moet praten. Wat de regels zijn. Maar dat gaat veranderen. Samen met AlleKleur kun je laten zien wat je kunt en wie je bent. Wat voor moois heb jij meegebracht naar Nederland? Wat is je droom? En hoeveel stappen moeten wij samen nog zetten op weg naar het realiseren van die droom?’ Concreet weet je nu eigenlijk nog niks, maar ze hebben nog een kopje: ‘Hoe ziet onze hulp eruit?’ Hier lezen we: ‘Hoe we dat doen? Met een simpele, effectieve formule. Een rekensom die iedereen begrijpt: *Land van herkomst + Land van aankomst = Land van toekomst*. Iedereen brengt kwaliteiten mee uit het land van herkomst. Leert nieuwe dingen in Nederland. Een combinatie die oneindig veel nieuwe deuren kan openen. Daar geloven wij in, omdat we het elke dag met onze eigen ogen zien gebeuren.’ Voor de rest weinig informatie op die site. Je kan je aanmelden als je hulp zoekt bij ze.

Het zal allemaal wel. De oma van Malchik ligt op

sterven. Hij werd hierover gebeld door zijn oudste broer. Ze ligt in het ziekenhuis als een ‘kasplantje’ en men heeft besloten de apparatuur stop te zetten en de voeding idem dito. Althans, dat is wat ik er van heb begrepen. Malchik gaat er niet naartoe. Hij zit niet te wachten op een confrontatie met zijn familie. Die oma en haar man hebben we een keer bezocht in Venlo nadat we hadden gelogeed bij Malchiks oudste broer in Maastricht. Op zich wel aardige mensen waren dat. Voor zover je in een uur oordelen kunt, uiteraard. Hoe het met Malchiks zijn andere broer is weet ik niet. Zelf wil Malchik het contact niet herstellen omdat hij niets verkeerd heeft gedaan. Hij heeft zijn broer bezocht in het ziekenhuis, maar ik mocht niet mee. Hij heeft geen zin om deze poppenkast vol te houden bij zijn familie.

De rechtszaak is trouwens uitgesteld met twee maanden. De persconferentie verliep redelijk, met uitzondering van *PowNews* die een zeurende, de les lezende, reporter had gestuurd. Zij doen aan vooroordeelbevestiging. Het heeft weinig met journalistiek te maken. De overige media doen ook aan vooroordeelbevestiging, zij het ietwat genuanceerder, heel soms dan.

Net herrie buiten. Aanslag op het huis? Maar het bleek

een botsing te zijn schuin tegenover ons huis. Een auto en een rode motor (of scooter) zijn tegen elkaar gebotst. Ik zag iemand een beetje hinkelen. Geen zware gewonden. Je mag hier overigens maar dertig km per uur rijden. Er staat meteen veel publiek bij. Heb geen 112 gebeld daar er geen zware gewonden zijn zo te zien, en er genoeg mensen in de buurt zijn. Ook mensen die in deuropeningen staan.

Op de dag van de persconferentie is er een grote stevige plant uit onze voortuin gerukt, en er is hard tegen de voordeur getrapt. Een zwarte voetafdruk was namelijk zichtbaar op het polycarbonaat.

Malchik is momenteel met Job weg. Ik denk dat ze aan het skeeleren zijn. Dit doen ze vaak samen. Afgelopen weekend was Robin weer eens op bezoek. Dit is de ex van Malchik. Althans die bewoording gebruikt Malchik. Ze zijn al jaren bevriend en schelen vijf jaar in leeftijd. Robin is de jongste. Vroeger deed de kinderbescherming moeilijk over de relatie, maar naarmate ze beiden ouder werden vonden ze het leeftijdsverschil acceptabeler. Tegenwoordig staat bijna elk gezin onder toezicht van de kinderbescherming, lijkt het wel. Jeugdzorg heet het dan. Vergaande overheidsbemoeiing, en de oplossing is waarschijnlijk de jeugd meer rechten geven. Dat ze

zelf mogen bepalen bij wie ze willen wonen, bijvoorbeeld.

Van Leonardo hoor ik de laatste tijd weinig. Hij wil dat we Bruce komen ophalen, althans dat ik dat doe. En als hij zevenhonderdvijftig euro heeft is hij vertrokken. Waarnaartoe wil hij niet zeggen. Hij wil geen contact meer met mensen die in de stress zitten. Leonardo kennende zullen onze wegen nog wel vaak kruisen. Dat hoop ik, want het is toch een vriend van me die ik niet helemaal uit het oog wil verliezen.

Om weer terug te komen op de persconferentie. Anton besloot zich terug te trekken als woordvoerder vanwege bedreigingen aan zijn familie. Na afloop hebben we nog nagepraat op een terrasje in Den Haag, samen met drie studenten uit Nijmegen. Zij waren ook aanwezig op de persconferentie. Anton zag wel wat in de roodharige meid. Toevallig speelde de muziekinstallatie aldaar songs van Simply Red. Voordat Anton zei haar mooi te vinden had ik dat al door. Ze is mooi, maar niet mijn type. Ik vond een journalist van de GPD-bladen aantrekkelijk. Ben benieuwd hoe zijn artikel geworden is. Dan kan ik ook zien hoe hij heet. Ik moet maar eens naar de bieb, in de zaterdagkrant kijken van *Tubantia*. Vorige week werd ik daar nog negatief aangesproken door drie Marokkaanse jongens van een jaar of vijftien. ‘Ik zou maar

weggaan als ik jou was.’ Dat zeiden ze op het moment dat ik al naar mijn fiets liep om weg te gaan. Daarvoor keken ze enkel en liepen rond in de bieb zo van wat zullen we gaan doen. Dat ze mij herkend hadden was overduidelijk. In Leiden heb ik enkel last gehad van blanken.

Vandaag heb ik het kippenhok schoongemaakt. Ze leggen veel; bijna elke dag een ei. Ik eet zo’n drie eieren per dag. Meestal gekookt, soms gebakken. De achtertuin hebben de kippen flink gesloopt. Het gras is een zandvlakte geworden en de vraag is of het gras nog op gaat komen. Graszaad eten ze deels op. Achter de vijver is ook een zandvlakte aan het ontstaan. Kleine plantjes eten ze op. Enkel grote planten en planten met harde bladeren overleven. We hebben daar voor ruim vijftig euro aan planten geplant. Nu ziet het er weer goed uit.

23 maart, kwart voor drie ‘s nachts. Veel mensen klagen dat Nederland steeds intoleranter wordt. Het werd tijd dat men dit inzag. Dit intoleranter worden is al vele jaren gaande. Is er nog hoop? Altijd. Juist als mensen in gaan zien dat het zo niet verder moet heb je kans op verbeteringen in de toekomst. Kwaliteitsmedia, die eigenlijk uitgestorven waren, beginnen

beetje bij beetje hun naam weer eer te doen, al zij het nog heel voorzichtig.

Mijn fietsketting is gebroken. Toen ik in de Van Galenstraat aankwam brak hij. Ik had daar in het ‘Glazen Gebouw’ een afspraak met studenten Media en Communicatie, of iets in die richting. Gelukkig brak de ketting niet halverwege mijn fietstocht van Hengelo naar Enschede. Het is toch zo’n drie kwartier fietsen van huis naar Saxion. Dit is de naam van de school waar ik moest wezen. Vijf meiden en een jongen. Die jongen had een kuif die me aan Morrissey deed denken toen deze nog in The Smiths zat. Hij zag er gay uit. Ook zijn shirt had een laag uitgesneden hals. *All Rumours Are True* stond te lezen op zijn shirt. Zal hij homo zijn; bi? Hij was afstandelijk in tegenstelling tot die vijf meiden. Ook stelde hij als enige een kritische vraag. De afstandelijkheid betreft zijn eigen gevoelens, denk ik. Hij is afstandelijk tegen zichzelf. Toch ga ik over hem fantaseren als ik mezelf straks in bed aftrek. *Durf Te Vragen* heette het geïmproviseerde tv-programma van de studenten. Het decor, een geel doek met de letters DTV er veelvuldig op, werd na de opname meteen afgebroken en wordt niet meer gebruikt. Eenmalig. Het leven is ook eenmalig. Veel leggen we tegenwoordig vast op beeld dragers. Toch is dit een

schijnwerkelijkheid. Vroeger legde men amper iets vast. Helemaal voor de boekdrukkunst en voor de uitvinding van het schrift. Overlevering was alles wat er overbleef. Is dat erg? Ook dat was een schijnwerkelijkheid. Alleen God kent de zuivere waarheid. Maar god bestaat niet. Het mag dus met een kleine g geschreven worden. Die Jongen is wel een God. Alhoewel die in de AH, achter de kassa in het weekend nog veel mooier is. Wat zal ik over de Morrissey-jongen gaan roddelen. Alles wat ik roddel is waar. Hij is zacht en lief in bed.

Kiara slaapt op mijn warme vest op de grond. Ze ligt op de binnenvoering. Malchik is nog buiten. Bruce komt misschien hier weer terug. Leonardo vroeg laatst of ik hem wil halen. Hem is dus de kat.

Ad is jarig geweest. Ik was dat vergeten. Niet echt vergeten, want ik heb zijn verjaardag nooit in mijn geheugen opgeslagen. Maar de voorgaande jaren gaf Skype me op tijd een melding. Gilbert heeft Ad wel een kaart gestuurd. Van Gilbert naar Ad dus. Gilbert zit niet meer op Skype sinds Microsoft dit bedrijf overnam. Mijn oudste broer belde me vandaag via Skype. Hij vindt verstoring van de openbare orde een onzinargument wat zaak tegen de vereniging betreft. Als iemand stenen gooit is die persoon de orde aan het verstoren,

niet iemand die een mening uitdraagt. ‘Iemand met de olifantziekte kan ook walging oproepen,’ zei hij. ‘Ik lust mijn eten niet meer omdat er iemand met de olifantziekte naast me woont en ik aan hem moet denken als ik eet. Ook mijn dochtertje kan niet meer slapen ‘s nachts, ze heeft er nachtmerries van. De olifantman verstoort de openbare orde.’ Misschien heeft onze advocaat hier wat aan.

27 maart, ‘s middags. Op 23 maart schreef ik dat Malchik nog buiten was. We hebben hem sindsdien niet meer gezien. De kat is eerder wel eens twee dagen weggeweest, maar nog nooit zo lang. Kiara was in Leiden een keer een week spoorloos en kwam vervolgens weer opdagen. Ik ben bang dat we Malchik nooit meer terugzien. Hij kan zijn overreden, kan zijn vergiftigd, kan opgesloten zitten in een schuur ergens, en zo zijn er nog wel opties te bedenken. Op internet staat hij niet bij de gevonden katten in deze omgeving. We hebben in de buurt een paar keer gezocht, tevergeefs. De buurt hier is ons vijandig gezind. Langs de deuren gaan we niet. Het voelt heel naar. Malchik had het hier goed. Nu is hij misschien dood. We weten het niet eens. Ik hoop nog steeds dat hij ineens binnenkomt. De balkondeur staat de hele dag open op een kier. Donderdag iets

voordat het buiten donker werd meende ik twee keer vlak achter elkaar een vis uit het water te zien springen. Kan dat Malchik geweest zijn? Het lijkt me zeer onwaarschijnlijk, maar het water is zo troebel dat je de bodem niet zien kan. De uvlamp is stuk. Morgen maar een nieuwe kopen, zodat het water weer helder wordt.

De laatste tijd voel ik me naar. Niet lichamelijk maar geestelijk. Geen werk, veel thuis, vrienden vaak ver weg wonend. Vroeger zag ik Herr Flick nog regelmatig. Om de week zo'n beetje. Dan ging ik naar hem en dan kwam hij bij mij. We hebben ook veel kermissen bezocht, alsook veel zwembaden en plassen. En veel films in de bioscoop gezien. Ook mijn ouders en zus zag ik erg vaak. Nu veel minder, en omdat ik werkeloos ben heb ik weinig contacten met de buitenwereld. Mijn activisme zorgt er ook nog eens voor dat ik niet graag de deur uitga om te winkelen en zo. Ja, ik kom wel buiten voor boodschappen, maar op mijn gemak voel ik me nooit. Ook het dagelijkse getoeter en gescheld voor dit huis gaat je niet in de koude kleren zitten. Tel daarbij op het slaan en schoppen tegen de deur en het gooien van eieren tegen het raam - beter dan de stenen die eerst door de ruiten vlogen, maar toch. En *last but not least*, de onbegrepenheid en afkeer vanuit

de media die je jaar in jaar uit over je heen krijgt. Laatst ook weer van het CDA afdeling Hengelo. Ze schrijven op hun website: ‘Het optreden van deze inwoner van Hengelo in Nieuwspoort in Den Haag op vrijdag 2 maart was voor ons de druppel. Deze persoon heeft zich sinds zijn gesprek met de burgemeester in juni 2010 herhaaldelijk schuldig gemaakt aan het propaganderen van kindermisbruik en beledigen van partijen en mensen die er een fatsoenlijke mening op na houden. Tegelijkertijd kruipt hij in de slachtofferrol en verwijt anderen dat hij negatief wordt bejegend. Dit is een ziekelijke verdraaiing van feiten.’ Terwijl ze juist eens de stenengooiers moeten aanspreken op hun walgelijke gedrag. We leven in een omgekeerde wereld.

Herr Flick belde me vroeger ook heel vaak op en zo’n gesprek duurde vaak een half uur of langer. Maar sinds justitie mij volgt en waarschijnlijk de telefoons aftapt durft hij amper meer contact met mij te hebben. Florance uit Limburg belt me nog wel altijd veel. Soms drie keer per dag, en die gesprekken duren vaak ook een kwartier. Florance heeft het altijd over complotten, over Niburu, chemtrails en dergelijke. Dan belt hij ineens om mee te delen dat het huwelijk van een of andere prins in Groot-Brittannië niet doorgaat. Ik denk dan, o dat heeft

hij zeker net gelezen in het nieuws. En vervolgens geeft hij de reden: ‘Er zijn ufo’s boven Londen gesignaleerd.’ Nou, dan weet ik dat het dus wel gewoon doorgaat dat huwelijk. Het vervelende aan Florance is zijn agressie en woede die altijd van hem uitgaat als hij me belt. Hij is boos op de maatschappij. Ik ook wel, maar ik uit het niet zo fel en hij confronteert me er telkens mee als ik met andere zaken bezig ben. Je kijkt een film en hij moet boos melden dat een undercover-journalist op SBS6 weer iemand aan de schandpaal nagelt. En je bent meteen een kwartier verder. Toch is hij een van de weinigen die zich terecht druk maakt om zulke zaken, dat dan weer wel. Florance schrijft volgens mij zolang als ik hem ken, en dat is al zo’n tien jaar, aan een script voor een film. Elke keer als hij iets leest of ziet wil hij dat verwerken in zijn script. Hij heeft me eens laten lezen wat hij tot nu toe had. Dit script was toen nog lang niet af. Als ik het me goed herinner was het nog geen A4-tje vol. Hier in Hengelo is hij nog nooit geweest. Hij zou wel op bezoek komen, maar dat ging niet door. Hij moest eerst, nadat hij al beloofd had te komen, zijn financiën nog in orde maken. En misschien ook nog hout hakken voor zijn kachel. Ik zeg misschien, want dat laatste weet ik niet meer zeker. Florance woont anti-kraak in een vrij afgelegen huisje zonder

centrale verwarming. Ik ben er een paar keer geweest. De eerste keer toen ik een weekend op vakantie was met Leonardo in Valkenburg (L). Leonardo zelf bleef in Valkenburg, want hij mag Florance niet zo. Leonardo kan doorgaans met niemand goed overweg en krijgt snel ruzie. Zo ook met Florance toen deze een keer bij mij logeerde in Leiden. Dit terwijl we afgesproken hadden dat hij geen ruzie zou gaan maken met mijn gast omdat hij dit eerder had geflikt bij andere gasten. Helaas, het ging toch weer mis. Op den duur waren er velen die mij niet wensten te bezoeken zolang Leonardo bij mij in huis woonde. Ad, Florance en Gilbert bijvoorbeeld.

Films kijken met Florance is altijd gezellig. Want we hebben wel ongeveer dezelfde humor. Niet dat we de humor in de films leuk vinden, maar de grappen die we over de films maken. Met een paar biertjes erbij, dat wel.

Gilbert moet ik nog even mailen over een afspraak om samen Ad te bezoeken. Ad zit in het gevang te Zwolle. Veel bezoek krijgt hij niet. Veel post ook niet. Wij vormen samen met zijn allen een leger der eenzamen. Tegen wie zullen we ten strijde trekken?

Malchik vraagt of ik Harry Potter, deel 7a zeg maar, af wil kijken.

2 april, 's middags. Bij Gilbert zijn ze op het werk erachter gekomen wie hij is. Afwachten maar of hij nu zijn baan kan behouden. Hij werkt er nu bijna anderhalf jaar, maar heeft nog geen vast contract.

Er maken steeds meer Nederlanders gebruik van de schuldhulpverlening. Dit was vandaag in het nieuws. Ad zit er al een tijdje in. Als hij vrijkomt is hij er misschien bijna doorheen, want hij zat er al in voordat hij werd opgepakt. Leonardo zit er niet in, maar ooit zal dat wel moeten wil hij van zijn schuld afkomen. Op het moment dat Leonardo op msn zijn gevoelens uitte aan de vriendin van zijn baas werd hij ontslagen. Althans ontslagen; zijn vriendin deelde hem dit mee. Een officiële ontslagbrief ontving hij niet. Op dit moment begonnen zijn financiële problemen. Hij was stratenmaker en enig werknemer. Zijn baas en hij waren dus het hele bedrijf. De flat waar hij in woonde en ook de kat Kiara waren vroeger eigendom van zijn baas. Achteraf had hij spijt dat hij ooit de flat gekocht had. De hypotheek en alle andere rekeningen kon hij niet meer voldoen want hij kreeg geen loon. Een uitkering kon hij ook niet krijgen daar hij officieel nog werk had. Een advocate heeft zijn zaak aangekaart en uiteindelijk hebben ze

gewonnen. De achteraf gefabriceerde ontslagbrief zonder datum en nooit verstuurd dus was geen goede verdediging van zijn baas. Zijn baas was tot die tijd meer een vriend dan een collega. Maar hij koos voor zijn vriendin. Dat Leonardo op jong viel was bij zijn baas al lang bekend en het was nooit een probleem geweest. Leonardo outte zichzelf in die tijd ook meteen op internet en de buurt begon erachter te komen. Er werd al op zijn deur gebonkt. Op dat moment vroeg Leonardo of ik hem op wilde halen. Ik Herr Flick bellen, want zelf heb ik geen auto. Herr Flick pikte mij op een station op, ergens op de route richting Papendrecht waar we hadden afgesproken. In Papendrecht hebben we wat spullen in de auto gestopt en samen met Leonardo en Kiara zijn we naar Leiden gereden. Dit was de tweede keer dat Leonardo in mijn huis was. Hij was een keer eerder op bezoek geweest bij mij. Hij had afgesproken naar Ad te gaan hoorde ik later, maar hij koos voor mij, blijkbaar, omdat ik minder streng ben en weinig eisen stel. Ik en Leonardo hebben goede en slechte tijden meegemaakt. Het probleem was wel dat hij zeer veel dronk. Halve liter-blikken bier, de hele dag door. En soms pakken rode wijn. Als hij echt aangeschoten was werd hij zeer lastig. Boos, eindeloos zeuren, ruzie zoeken. Wat financiële zaken betreft liet hij alles in het

honderd lopen. Hij deed bijna niets. Hierdoor werd zijn woning al snel executie verkocht, waardoor hij een grote schuld zou krijgen. Hij had wel een afspraak met een makelaar door de hypotheekverstrekker geregeld, maar Leonardo kwam niet opdagen. Nadat hij de rechtszaak tegen zijn baas had gewonnen kon hij pas een uitkering ontvangen. Zijn baas had amper geld, dus naar al het achterstallige loon kon hij wel fluiten. De rechtszaak was pas nadat hij ongeveer een jaar bij mij woonde. Al die tijd betaalde ik alles: eten, treinkaartjes en noem maar op. Omdat je ingeschreven moet staan voor een uitkering liet hij zich in Leiden inschrijven. Hierdoor kwamen wel alle deurwaarder-papieren op mijn adres. Om van deze deurwaarders af te zijn heb ik ze maar betaald. Rekeningen van zeshonderd euro, vijfhonderd euro, 2.300 euro. En ook zijn ziektekostenrekeningen en van de IBG elke maand. Omdat hij ook nu weer amper iets deed duurde het vele maanden voordat hij uiteindelijk een uitkering kreeg. Pas de laatste maanden van de bijna drie jaar dat hij bij mij woonde ontving hij zelf geld.

Soms lukte het Leonardo om een tijdje van de drank af te blijven, maar dit duurde nooit lang.

In mijn hoofd hoor ik hem vaak. Niet dat ik stemmen hoor, maar dat ik zijn zinnen en bepaalde reacties van hem

indenk. Of, hoe zou hij hierop reageren, en zo. Hij heeft er een hekel aan als ik het over hem heb tegen iemand anders. Enkel goedspreken over hem mag je doen. Ja, goede dingen hebben we ook beleefd.

De laatste weken laat hij niets meer van zich horen. Ooit zullen we elkaar wel weer treffen, lijkt me.

Ik mis hem vaak.

Malchik zou bij mij in Leiden komen wonen. We konden het samen goed vinden en hij was al een paar keer op bezoek geweest. Telkens een aantal dagen logeren. Hij kon bij dezelfde werkgever blijven maar dan in Leiden gaan werken. De overstap was al in gang gezet. Uiteindelijk besloot hij ervan af te zien. Ik vroeg hem of dit kwam door Leonardo die nu bij mij woonde en die ik niet zomaar op straat kon zetten. Leonardo kwam bij mij voor een paar maanden die dus later jaren werden. Nee, dat had er niets mee te maken. Hij had anders heimwee naar zijn ex: Robin. Toch denk ik dat ook Leonardo's verblijf bij mij een factor van belang was. Leonardo en Malchik lagen elkaar niet zo goed. Dit is niet gek, want Leonardo kreeg met iedereen altijd ruzie; echt met iedereen.

Kiara ligt nu snorrend bij mij op schoot.

Florance gaat morgen naar een kaartenlegster. Pas geleden heeft hij op een speciaal bed gelegen, tegen betaling, en tijdens zo'n sessie kunnen buitenaardsen dan contact met je leggen. Het heeft hem wel goed gedaan wist hij te vertellen. De knoop in zijn maag was daarna verdwenen en ook had hij ineens geen last meer van voetschimmel. Hij ziet vaak de getallen twaalf of dertien of afgeleiden daarvan. Dat heeft dan weer met de Illuminati te maken: die stoppen overal geheime tekens in. Bepaalde symbolen in speelfilms is het werk van de geheime genootschappen. Ik heb Florance gevraagd of hij hier zijn en mijn verjaardagen komt vieren. Hij is iets na mij jarig. Eigenlijk moet ik hem nog een foto sturen van Malchik, want de kaartenlegster kan dan voelen of zien wat er met de kat is gebeurd. Hij vroeg om een foto.

26 april, 3 uur 's nachts. Inmiddels ben ik veertig. Afgelopen weekend was Florance op bezoek. Hij kwam op vrijdag en ging zondagavond weer weg. Lucas is ook nog gekomen, op zaterdag en op zondag weer naar huis. Florance nam hij mee in zijn auto en hij zette hem af op Utrecht Centraal. Malchik had veel slingers opgehangen en vijftig ballonnen opgeblazen. Het

is te hopen dat Lucas niet gek werd van de verhalen over de Illuminati. Je kan niets vertellen zonder dat Florance er tussen komt met een of andere complottheorie. Zondagmiddag waren we naar kraampjes in de stad gegaan. Aldaar werden we weer eens lastig gevallen door een groep Marokkaanse of Turkse jongens: ‘hé viezerik.’ Florance pikte dit niet en kreeg een woede-uitbarsting. Die jongens kom je in de stad telkens tegen en dan volgen ze je van winkel tot winkel. Ze hebben niets anders te doen.

Ik ben een boek aan het lezen over de sekshysterie in de VS, en de daar ontstane politiestaat. Eindelijk eens een goed kritisch boek over deze materie. *Sex Panic and the Punitive State* door Roger N. Lancaster. Dit boek zou door velen gelezen moeten worden. Op mijn verjaardag, 21 april, bleek het Casthuisoverleg mislukt. Op mijn verjaardag in 1998 werd als ik het goed heb kp-bezit strafbaar. De verkiezingen worden interessant. Naast de Piratenpartij, die ik vorige keer stemde, doet nu ook de Libertarische Partij mee. Althans ze gaan het proberen. De Piratenpartij stond in de peilingen op nul zetels, maar ik vond het toch belangrijk om ze te steunen zodat ze niet de moed op zouden geven. Elke stem telt. De Libertarische Partij hebben we, bestuur PNVD, nog gesproken in 2006. Ze

waren ons welgezind. Voor zover ze hun mening tijdens de ontmoeting in een groot landhuis te Den Haag durfden te geven. In hun verkiezingsprogramma staat: 'Kinderen moeten te allen tijde het recht hebben hun meerderjarigheid te vestigen door zelf de bescherming van hun rechten op zich te nemen, daarmee afhankelijkheid van hun ouders of voogden te beëindigen en al de verantwoordelijkheden van volwassenheid op zich te nemen.' Een ondertekend contract door een zesjarige die alle rechten op zich heeft genomen is dan dus rechtsgeldig. En als je per ongeluk een vaas van een miljoen euro omstoot moet je levenslang voor de eigenaar van die vaas werken als deze dit verlangt, want je moet de aangerichte schade volledig vergoeden. Je zou maar onverzekerd zijn en zo'n vaas omver gooien. Toch overweeg ik op ze te stemmen. Ze zijn voor legalisatie van alle drugs en willen af van de zedenwetten. Ook de schoolplicht willen ze afschaffen. Misschien ben ik daar ook voor. Daar twijfel ik over. Als ze te veel aanhang krijgen haak ik af, want hun partijprogramma leidt bij uitvoer tot een kleine groep rijken en een grote groep dwangarbeiders en bedelaars, vrees ik. Ze halen waarschijnlijk dit keer geen zetels. Hopelijk houden ze het wel vol: de aanhouder wint. De Piratenpartij heeft wel kans op succes dit keer, daar ze steeds meer media-

aandacht krijgen nu in Duitsland de Piraten aldaar het zeer goed doen.

Malchik de kat is nooit meer teruggekomen. Een witgrijze kater slaapt momenteel in de woonkamer. Kiara is nog niet aan hem gewend; zij zit boven. De deur beneden houden we dicht, anders gaan ze vechten. Kiara valt dan de kater aan.

Met Malchik heb ik het getroffen. We wonen hier nu ruim een jaar en het gaat goed samen. Wel heeft hij het er toch moeilijk mee dat we zo geïsoleerd zijn.

Wat verliefdheid betreft ligt mijn hart bij Gilbert. Met Malchik heb ik nooit seks gehad, met Gilbert wel. Malchik heeft hetzelfde met Robin. Die was samen met zijn zus trouwens ook nog op mijn verjaardag langsgesproken. We hebben een film gekeken: *The Cube*. Lucas was er toen nog niet; die kwam pas om 22.00 uur aanzetten. Dit terwijl hij gemaïld had op het eind van de middag te komen, en of hij mee mocht eten. Maar hem kennende komt hij nooit op de afgesproken tijd.

Ik ben moe; tijd om te gaan slapen. Ik meld nog even dat ik het Homodok gemaïld heb. We willen daar mappen met in- en uitgaande post en met notulen onderbrengen. Tientallen

mappen van 1982 tot en met nu. De nazi's bonken op de poorten van de beschaving.

8 mei, half twaalf 's avonds. Vandaag is mijn vader begraven. Mijn moeder vond hem vorige week dinsdagochtend liggend op de grond in het toilet. Hij was buiten kennis en zijn hoofd bloedde vanwege de val. Mijn moeder belde 112 en het ambulancepersoneel heeft mijn vader gereanimeerd. Zijn hart ging weer kloppen, maar bij kennis is hij niet meer geweest. In het ziekenhuis van Leiden hebben ze hem aan de beademing gelegd. Van daaruit belde mijn moeder haar kinderen, waaronder mij. Na diverse malen heen en weer bellen zijn we allemaal naar het LUMC gegaan. Ik samen met Malchik vanuit Hengelo. In het ziekenhuis hebben ze de beademing gestopt en uiteindelijk is mijn vader op 2 mei om twintig over twee 's nachts overleden. Toen stopte hij voorgoed met ademen. We waren eerder naar huis gegaan, rond tien uur 's avonds. Mijn oudste broer, Jan, kon niet slapen en ging weer naar het ziekenhuis. Bij aankomst in de kamer waar mijn vader lag ging het zo slecht dat men besloot de rest te bellen en we kwamen direct. Willem en Liesbeth haalden we op uit Endegeest. Jan belde toen we net bij Liesbeth waren dat onze vader was

overleden. We zijn uiteraard nog wel naar het ziekenhuis gegaan, en na afloop weer terug naar Oegstgeest. Daar hebben we, met uitzondering van Liesbeth, overnacht. Liesbeth ook wel in Oegstgeest, maar dan in Endegeest of hoe het nu dan ook heten mag. Rhijngeest, of zo.

Zo nu en dan heb ik een beetje gehuild. Ook vandaag tijdens de dienst in het Groene Kerkje. Mijn vader, Theo, is vijftiennegentig jaar geworden. Hij heeft nog een zus van negenennegentig jaar die ook op de begrafenis was gekomen.

Het lied *Papa* van Stef Bos heb ik nooit een mooi nummer gevonden. Misschien vanwege het houden van erin. Mijn vader was wat emoties betreft erg gesloten. Emoties tonen was *not done*. Om dan te gaan zeggen ‘ik hou van jou’ in een lied tegen je vader klinkt eng. Misschien daarom dat ik het lied nooit wat vond. Wel klopt de tekst grotendeels. Over het geloof waar de vader in gelooft en de zoon eigenlijk niet meer. Over het steeds meer lijken op de vader. Het zinnetje: ‘Ik heb je soms gehaat,’ klopt ook. Ik mis hem, en hij had van mij over de honderd jaar mogen worden. Hij heeft geen gemakkelijk leven gehad, hopelijk netto wel positief. Mijn vader was koppig en eigenzinnig. Hij gebruikte zijn boerenverstand.

Ik had hem als kind wel willen kennen. Ik volwassen,

hij kind. Of ik boven de dertig en hij rond de twintig. Maar op zo'n manier kan niemand zijn of haar ouders kennen. Hooguit van film, maar daar deden ze vroeger niet veel aan en hoe realistisch is dat.

Mijn moeder woont nu alleen. Ze is er goed onder. Eerder te opgewekt dan dat ze verdrietig is. Maar het eind zat er aan te komen. De laatste weken en vooral de laatste dagen naderde het einde. Mijn vader kon de laatste twee of drie weken niet meer naar dammen, terwijl hij vanaf zijn achttiende of zo nooit een week oversloeg. Traplopen ging de laatste twee dagen niet meer. Hij sliep beneden in de huiskamer. Tot hoge leeftijd is hij actief en gezond geweest - fietsen, autorijden, zwemmen, tuinieren en vroeger als boer op het land - maar op het eind was het op. Zelf wilde hij niet meer: 'Het mag van mij afgelopen zijn.' Vooral de kortademigheid was erg: 'Dit is geen leven meer zo.' Hij wilde niet in een verzorgingshuis terechtkomen. Dat is dus niet gebeurd.

Het leven is zo voorbij, al word je hoogbejaard.

Op de terugweg naar Hengelo, na mijn vaders dood, onweerde het keihard. Het leek bijna in te slaan achter onze auto op de snelweg. Hard vuurwerk, zo klonk het. Vandaag op de terugweg na de begrafenis - we waren een dag eerder naar

Oegstgeest vertrokken - kregen we een leuke band. De ANWB Wegenwacht, waar we lid van zijn, kwam ons te hulp. Ik probeer het aanstaande proces te relativieren. Eigenlijk moet ik sowieso wat rustiger worden en denken: ze weten niet beter, en ooit krijgen we het gelijk aan onze kant. Het is nu zeven over twaalf; maar gaan slapen.

Er waren zo'n vijftig mensen op de begrafenis.

Net 15 mei, half een 's nachts. Ik was een rustig kind. Op school sprak ik nooit. Thuis ging ik vooral met mijn jongere zus Liesbeth om. Een voordeel van zo stil zijn op school is dat je wel goed leert luisteren en je goed leert observeren. Ook heb je alle tijd om te dagdromen. Zegt iemand wat tegen je dan kan je amper snel reageren omdat je diep in gedachten was verzonken. Je moet de vraag in je hoofd eerst herhalen wil die tot je door dringen, zeg maar. Als kind vond ik dat er weinig verschil was tussen volwassenen en kinderen. Kinderen weten iets minder omdat ze minder lang geleefd hebben en ze kennen veel minder woorden. Maar leg je iets uit zonder moeilijke woorden, dan doe je als kind niet onder voor een volwassene. Een volwassene heeft veel vastgeroeste en ingeprinte meningen die veelal niet eigen meningen zijn. Veel

volwassenen zijn producten of anders gezegd: halve robots. Ik ben als een van de weinigen redelijk immuun gebleven voor deze transformatie naar ‘burger zoals je verwacht wordt te zijn.’ Als kind had ik dit al door. Opvallend genoeg had ik als kind angst voor leeftijdsgenootjes. Met jongere kinderen kon ik mezelf zijn en met onbekende volwassenen had ik ook geen problemen. Tegenwoordig kan ik zelf uitkiezen met wie ik omga. Ik ga nu om met mensen die allemaal afwijken van de norm. Die veelal - niet altijd - ruimdenkend zijn. Wat ze gemeen hebben is dat ze niet de normen overnemen omdat anderen die normen hebben. Ik voel me onder robots niet thuis: die zijn gevaarlijk en laten je vallen als een baksteen als dat hen zo uitkomt. Om zelf geen kritiek te krijgen laten ze je vallen. Het gaat niet om mij, maar om wat anderen ervan denken.

Ik kan me nog herinneren dat een meisje, stuk ouder dan mij, zei zwanger te zijn. Iedereen deed er moeilijk over. Hoe oud ze was weet ik niet, want als kind kan je dat niet goed inschatten. Ik als klein jongetje zei dat ze best een kind kon opvoeden maar omdat iedereen er zo moeilijk over doet ze het juist moeilijk maken. Juist met wat extra hulp als dat nodig is kan het best. Ze was verbaasd dit van mij te horen vanwege

mijn leeftijd, maar het gaf haar wel moed. Dit zei ze, als ik het me goed herinner natuurlijk.

Velen vonden dat ik moest veranderen. Omdat ik zo stil was. Zelf dacht ik, niet ik moet veranderen maar de maatschappij. Ik kan best spontaan zijn maar dan moeten anderen veranderen. Geen druk. Ik voelde een druk om niet mezelf te kunnen zijn. Die druk is achteraf eigenlijk terecht gebleken.

Mij leek toen ik op de mavo zat de opleiding tot psycholoog interessant. Maar ik wist toen al dat men dan zou zeggen dat ik diende te veranderen. En niet de massa. Ik koos maar voor het neutrale chemie als opleiding. Misschien achteraf toch een foute keus. Het heeft me nooit echt geboeid. Uiteindelijk heb ik het niet eens afgerond. Toen ik in het zicht van de *finish* stage liep, opleiding Hoger Laboratorium Onderwijs, kon ik amper mijn bed uit 's ochtends: ik was moe. Ik voelde me moe. Ik moest iets anders doen. Op mezelf gaan wonen en doen wat ik moet doen: leraar zijn. Mijn activisme en leven is een vorm van onbetaald leraarschap. In de hoop dat studenten toen, nu en in de toekomst er iets aan hebben. Alles geef je door. Daarom is het zaak positief te blijven en vooral liefde door te geven. Humanisme is een vorm van liefde. Dat is

vooral nodig in tijden die grauw zijn.

Vandaag poker gespeeld online. Niet voor geld; daar doe ik niet aan. Woensdag aanstaande is het proces. Niet dat van Kafka, maar het komt wel in de buurt.

Leonardo zijn uitkering was stopgezet omdat hij weigerde in therapie te gaan. Hij belde StopItNow, en zij zeiden dat zoiets helemaal niet mag. Vandaag meldde hij me dat de uitkering weer zal worden gestart. Ik had hem vijftig euro gegeven, want hij zat zonder geld.

Tandenpoetsen en naar bed.

21 mei, 's middags. Gisternacht net na twaalf uur belde iemand twee keer op mijn mobiel. Ik nam het anonieme nummer niet op. In zo'n geval leg ik het mobieltje onder de dekens met de bovenkant naar beneden. In dat geval hoor je het geluid maar zacht als iemand belt. Een uur later werd er aan de voordeur gebeld. Ik sliep al en werd er wakker door. Malchik werd er ook wakker door en we zijn beiden naar beneden gegaan om te kijken wat er aan de hand was. Er lag een kaart in de gang. De tekst op de kaart: 'Laat ons met rust Bea. Je mag niet bij hem. En bedrieg ons nooit weer! P. en ziekenhuis zijn op de hoogte over jou hele fam! Hij moet je niet! Je bent getrouwd. Geef je

kids wat te eten. Een goede vriendin.’ Duidelijk in de verkeerde brievenbus gegooid. Op de DVD-recorder - camera’s stonden aan - konden we zien dat het een jonge meid met lang blond haar betrof die deze kaart in de bus had gegooid. Wij weer naar bed en nog geen uur later worden we weer wakker. Malchik komt van zolder, omdat hij een soort vrachtwagen hoorde en we zagen ook lichten. Wat bleek, een brandweerwagen stond voor ons huis. Vier brandweermannen liepen in onze achtertuin en schenen met zaklantaarns. Ze hadden te horen gekregen dat er een brandlucht hing bij het ‘ingepakte huis’. Misschien een stalker die expres ons wilde lastig vallen. Wij roken niets van een brandlucht buiten.

6 juni, kwart over elf ‘s avonds. ‘s Middags werd er een kei hard tegen de ruit gegooid door een langharige jongen met een lange, leren, zwarte jas. Hij was op de fiets. Na het gooien fietste hij rustig verder en stopte lang voor het rode stoplicht zo’n honderd meter van ons huis vandaan. Eigenlijk hadden we 112 moeten bellen. Drie studenten journalistiek waren net weg. Deze kwamen voor een interview. Ze waren eerstejaars. Twee jongens en een meisje. Een van de twee jongens zag er jeugdig uit, mooie ogen, krullenkop. Een spontane jongen die me lief

lijkt. Of is het *wishful thinking* om hem meteen het predicaat lief mee te geven? Ze waren van de christelijke journalistenschool uit Ede. Ze hadden een paar dagen hiervoor, op mijn verzoek, Gert Hekma geïnterviewd. Gert is een bekende van ons en tevens is hij ‘homoprofessor’. Ik mailde Gert dat die krullenbol wel leuk was. Gert vond dat ook; hij mailde over die jongen: ‘Jesse, een aardig en zeer levendig knaapje. Het was wel een aantrekkelijk heerschap. En aardig dat ze me een leuke man vonden.’ Ja, Jesse vond Gert wel apart. Hij zei over Gert: ‘Een beetje vreemde vent maar wel een leuke vent, een boeiende gozer.’ En over zijn kleding: ‘Paars broekje, geel jasje erboven.’ En verder: ‘En thee in zo'n raar zakje, een ervaring om daar te zijn.’ Op Twitter staat ook een foto van Jesse: een lelijke foto. Hij staat er op samen met zijn zus; althans, ze lijkt op hem, dus ik vermoed dat het zijn zus is.

Een tijdje terug heb ik me aangemeld op het NVSH-forum. Niemand nog die daar post. Er zijn nu zo'n vijf *members* op dat forum. De laatste die zich als *member* aanmeldde mailde me - en vermoedelijk de overige *members* ook - met de tekst: ‘Ik wil graag borsten aanraken. Weet iemand een persoon die dit gratis doet, of een goede plek om

dit te doen?’

Ik wil Jesse liefhebben, in mijn armen, hem strelen; liefde geven. Niet eens zo zeer neuken of pijpen en wat al niet, maar vooral tederheid en liefde.

Vorige week ben ik drie en een halve dag bij Gilbert op bezoek geweest. Het is misschien het beste om van meerdere mensen te houden. Liefde is soms sterker voor de een, dan weer voor de ander.

Mijn vader heeft dit huis nooit gezien. Ja, op foto’s. Vaak gaan mijn gedachten naar hem uit. Iemand leeft vele jaren, en dan is het ineens over. Het grootste deel van zijn leven bestond ik niet eens. Zelf ben ik binnenkort ook geschiedenis. Al word ik over de honderd, het gaat zo voorbij. Wat er dan rest? Flarden. Interviews, geschreven teksten, wat beelden. Maar nooit het complete plaatje. En wat is dat complete plaatje? Dat is namelijk ook aan toevalligheden onderhevig. Een bepaald inzicht, een bepaalde gebeurtenis; het kan je hele ‘ik’ veranderen. Zelfs vrije geesten - waar ik mezelf toe reken - bestaan maar ten dele.

Het waren de ogen van Jesse die lief waren. Aan iemands ogen zie je veel. De meeste mensen gaan af op woorden. Woorden misleiden vaak; let op de ogen. Kinderen

hebben een radar voor goede en kwade mensen: zij letten onbewust op de ogen en niet zo op woorden.

Gilbert is ook een boek aan het schrijven. Hij wilde niet zeggen waar het over ging. Het was niet zo belangrijk. Maar waarom mag ik het dan niet weten, vroeg ik. We merken het wel; of niet.

De neukbewegingen van Gustavo Lima vind ik leuk. Hij staat momenteel op nummer één in de Top-40 met het nummer *Balada*. Tijdens zijn optreden maakt hij neukbewegingen met zijn heupen. Een soort moderne Elvis dus. Hij draagt een strakke broek. Telkens als ik hem die bewegingen zie maken denk ik: ik wil hem pijpen. Gilbert heb ik afgelopen week gepijpt.

In de verte hoor ik een trein. Ik ga maar slapen; ben moe. Vooral moe geworden door de stress van die steen tegen de ruit.

1 juli, net na twaalf uur 's nachts. Voorzitter ben ik vanwege politieke en juridische druk niet meer. Anton is van plan om een Martijnleaks online te zetten samen met een vriend van hem. De man achter Wikileaks zit momenteel in de ambassade van Ecuador. Triest hoe die held zich opgejaagd voelt door de

VS.

Afgelopen dinsdag is mijn moeder hier voor het eerst geweest. Mijn oudste broer heeft haar gereden met zijn auto. Eerst is ze naar een begrafenis geweest in Rouveen. Dat ligt bij Staphorst. Als kind ging ze jarenlang elke vakantie een paar weken naar een gezin in Rouveen, en zodoende kende ze die mensen. We zijn er vanuit Nijverdal meerdere malen op bezoek geweest. We hadden een huis in Nijverdal waar we elke grote vakantie heen gingen. Zo leefden we daar twee maanden van het jaar. De bezoeken aan Rouveen kan ik me nog goed herinneren. Met leeftijdsgenoten gingen we verstopperdje spelen. We verstopten ons dan in schuren, achter tractors en weet ik wat. Allemaal boerderijen daar, met elk een groot erf. In Staphorst stemt men massaal op streng christelijke partijen en men is dus erg conservatief, ook wat seksualiteit betreft. Toen ik daar was wist ik niets van het stemgedrag van die regio en het zogenaamde conservatisme. Ik merkte op dat zij erg makkelijk seksuele woorden in de mond namen en ons ertoe aanzetten om die ook uit te spreken. Maar daar hadden wij - ik, mijn zusje en mijn twee broers - moeite mee. Bij ons in het gezin was dat meer een taboe. Ook herinner ik me nog dat een meisje, met een jongensnaam en als ik het me goed herinner

ook een beetje een jongensuiterlijk, boven op mij zat in de hooiberg. Zij was gaan stoeien, ik lag op mijn rug en zij drukte mijn armen op de grond. Op het stro om precies te zijn. Ik ervoer toen een erotische spanning. Zij was een dag ouder of jonger dan mij. Als volwassene heb ik haar en de anderen van dat gezin nooit meer gezien. Mijn moeder vertelt soms dat ze zo en zoveel kinderen en kleinkinderen daar hebben. Men trouwt daar vroeg en de meiden baren veel kinderen.

Vandaag is Robin op bezoek geweest om te computeren. Hij komt de laatste weken elke zaterdag. Het is best een aantrekkelijke jongen. Ik meen dat hij negentien jaar oud is. Vroeger toen ik begin twintig was, was ik stilletjes verliefd op een jongen uit mijn klas. Ergens lijkt Robin wel op die jongen van toen bedacht ik vandaag. Zou ik verliefd op Robin worden als hij in mijn klas zou zitten en ik weer twintig was? Niet alleen het uiterlijk maar ook hoe hij doet heeft overeenkomsten.

De vrouw van die ons lastig viel met brieven gericht aan een zekere Bea heeft in persoon haar excuses aangeboden. Ze had met een steen en later nog met een kandelaar een ruit van ons bewerkt, die gelukkig niet kapot kan daar deze van polycarbonaat is. Wel zitten er nu weer meer krassen op de ruit.

Bij een zoveelste brief door de deur, maar nu 's avonds, pakte ik de fiets en volgde haar tot aan haar flat. Ze ging althans in een flat van een paar hoog naar binnen. De dag daarna ben ik met alle brieven naar de politie gestapt. De wijkagent heeft haar getraceerd en is met haar gaan praten en dus met succes. Iemand had haar wijs gemaakt dat Bea hier woonde.

Morgenmiddag heb ik weer een interview met een studente. Mag ik dat juridisch gezien nog wel, is de vraag.

6 juli, 20.20 uur. Leonardo wil weer eens niks meer met mij te maken hebben. Hij wil verhuizen naar een andere gemeente, maar hij heeft er het geld niet voor. Hij wil 1.500 euro. Hij verwacht dat ik hem daarbij help. Piet bood onlangs aan om mij geld te geven vanwege de kosten van mijn ruiten. Ik vertelde hem dat hij honderd euro aan Leonardo en honderd aan Frits kon geven in plaats van mij geld geven. En de rest als advocaatkosten voor de nu ontbonden vereniging. Toen ik Leonardo sprak vertelde ik hem dat hij misschien honderd euro ging krijgen. Geef je een vinger dan neemt men je hele hand. Nu heb ik er spijt van dat ik dit heb gezegd, want hij wil nu aan Piet 1.500 vragen om te kunnen verhuizen. Kosten zijn voor twee maanden huur en borg wat je moet ophoesten als je je

ergens vestigt; en je hebt geld nodig voor je levensonderhoud, want je uitkering begint niet per direct als je die in de nieuwe gemeente aanvraagt. Leonardo wil eigenlijk dat ik Piet overhaal. Maar Leonardo denkt vooral aan zichzelf; iets wat hij mij verwijt. Leonardo wil weg bij Frits, en Frits wil eigenlijk ook wel dat hij vertrekt heb ik begrepen van Leonardo. Leonardo wil met name weg omdat de gemeente waar hij nu verkeert hem verplicht tot therapie onder dreiging van het stopzetten van zijn uitkering. Iets wat juridisch niet eens mag, maar men doet maar raak in dit land.

De Universiteit Tilburg vraagt mij voor een symposium. Ik sta niet echt te springen daar ze vooral mensen uit de hulpverleningskant hebben uitgenodigd als sprekers. Frits heeft zich als hulpverlener zelf aangemeld. Nee, een donderpreek over het huidige (seks) fascisme moet je geven. Maar kan ik dat?

Gerrit Komrij is gisteren overleden. Vandaag is dat bekendgemaakt. Hij heeft zich in het verleden vaak kritisch uitgelaten over het onderwerp. Helaas, de betreffende citaten door mij ingetypt en online gezet, staan niet meer online sinds de censuur der meerderheid in dit land van vorige week woensdag. De 'oude man' is niet meer. Hij durfde in 2008 een

interview met mij niet aan. Hij krabbelde terug na ja gezegd te hebben op mijn verzoek om hem te mogen interviewen. Ik moet het zelf maar doen allemaal. Het zijn altijd eenlingen, die samen achteraf tot groep worden gevormd.

Van buiten hoor ik het kinderstemmetje van het buurjongetje. Een jongetje van vier jaar. Wat zullen ze hem over mij en Malchik wijs gemaakt hebben.

Om nog even op Piet terug te komen. De laatste keren dat ik bij hem thuis was stonk het daar enorm naar urine. Hij trekt zijn wc bijna nooit door. Er lag gewoon een drol in de toiletpot en heel zijn woning stonk. De laatste keer lag er niet één drol, nee, heel de wc zat propvol poep. Ik ging naar de wc en probeerde door te trekken, maar het hielp niet echt. Piet heeft vervolgens zelf doorgetrokken en de stront met een ragebol of zo de afvoer in geduwd. ‘De opstopping is verholpen,’ zei hij. Vervolgens kon ik plassen in een nog steeds vuile pot.

20 juli 2012, 0.38 uur. Ik denk dat ik maar ga slapen. Morgenochtend om zeven uur gaat de wekker altijd. Dan laat ik de kippen uit het hok. Ze zitten in een donker hok. Hek deurtje naar de ren gaat ‘s nachts altijd dicht alsook het deurtje aan de

voorkant. Zo zijn ze rustig tot zeven uur. Anders beginnen ze te kakelen bij het krieken van de dag en dan hebben mensen, inclusief Malchik en ik, daar last van. Meestal ga ik na het loslaten van de kippen in de achtertuin en het kippenvoer doen in hun eetbak, weer naar bed. Soms niet; dan begin ik de dag vroeg. Kiara slaapt de laatste tijd in de schuur. De schuurdeur staat vaak op een kier zodat het wat kan luchten. Dit doe ik sinds er schimmel in de schuur zat. Op de houten planken van de kasten zat die schimmel. De was liet ik in de winter daar drogen, maar daardoor steeg de luchtvochtigheid. Sinds het dichtmetselen van de garagedeuren is het behoorlijk luchtdicht. De deuren gaven wat tocht. Nu heb je enkel aan één kant een paar verticale luchtgaten van zo'n tien centimeter in een muur. Door de deur op een kier te zetten is er wat meer luchtcirculatie mogelijk. Eigenlijk moeten de ramen naast de deur vervangen worden door ramen die open kunnen. De poes slaapt de laatste tijd op een verhuisdoos. Hij kan ook op een bed slapen, want dat staat ook in de schuur, maar hij prefereert blijkbaar de doos. Ik schrijf hij, maar het is een zij.

10 augustus, 21.11 uur. Met Leonardo gaat het niet zo goed. Als hij boos is reageert hij dat op anderen af. Hij wil Malchik -

en mij ook? - het leven zuur maken. De reden is dat ik niet reageer op zijn boze e-mails, alhoewel ik net een kleine week geen mail gelezen heb. Hij wil weg bij Frits en verwacht van mij steun: financiële steun of minimaal bemiddeling daarin; bij iemand anders een goed woordje voor hem doen, zodat hij kan verhuizen naar een andere gemeente. Hier heeft hij zo'n 1.500 euro voor nodig. Toch moet hij zelf zijn zaken regelen en niet altijd profiteren van anderen en dan beweren dat deze egoïstisch zijn, en hij zo zielig en lief. Als je hem even niet helpt met iets kun je verwijten en haat verwachten. Hij moet zijn woede richten op de juiste personen, niet op zondebokken. En de juiste persoon kan soms ook je eigen naam dragen.

Gisteren was ik bij de boekpresentatie van Anton. Hij heeft een roman geschreven genaamd *Extra Tijd*. Tijd ook maar met een hoofdletter; dat is handiger, maar in Nederland bij titels niet gebruikelijk. De eerste vijftig pagina's heb ik vandaag in de trein gelezen en het beviel me goed. Het boek is sterk autobiografisch heb ik gemerkt. Zondag was ik naar Oegstgeest gegaan omdat mijn zus jarig was. Ook heb ik mijn moeder bezocht. Dinsdag heb ik Herr Flick een bezoek gebracht. Donderdag even langs Piet, en daarna afgesproken met Stefan in [plaatsnaam]. Stefan wilde wel met mij mee naar

de boekpresentatie, en zo'n anderhalf uur voordat die begon hebben we elkaar ontmoet, en in een kroeg hebben we wat gedronken. Tijdens de boekpresentatie, in boekhandel Atanaeum, was er volop drank en na afloop gingen we met de hele groep naar een café. Uiteindelijk was Stefan behoorlijk aangeschoten geraakt en dat geeft soms wat problemen. Er dreigt dan trammelant te komen. Iets wat hij altijd heeft als hij uit drinken gaat. Niet dat ik daar vaak bij ben, maar dit vertelde hij me na afloop. En eerder heb ik zoiets ook wel van hem vernomen. De bedoeling was dat ik die donderdag nog naar huis zou gaan met de trein, maar omdat het gezellig was bleef ik langer en moest ik dus bij iemand overnachten. Hans was een optie, die was ook aanwezig, maar ik koos voor Stefan.

Maki springt op het bureau en begint bij aaien meteen te snorren. Maki is niet van ons, maar deze kat komt vaak binnen. Malchik noemde hem eerst Volkert, waarop ik hem Pim was gaan noemen. Op een dag keken we via Uitzending Gemist een natuurfilm over Madagaskar, en daar waren maki's te zien. Malchik zei: laten we hem dan Maki noemen. Maki was op dat moment weer eens komen buurten. Nu heet hij dus Maki, althans voor ons. We hebben geen idee van wie hij is; misschien is het een zwervkat daar hij een diepe vleeswond had

de eerste keer dat we hem zagen en hij zat onder de teken.

24 augustus, 22.55 uur. Om negen uur 's avonds kwam ik thuis vanuit Oegstgeest. Ik trof Malchik redelijk angstig aan. Kort voordat ik thuiskwam waren er twee jongeren geweest die tegen de deur traptten en op de ramen bonkten, en ze bleven wel een half uur voor het huis rondhangen. De politie die door Malchik was gebeld verscheen niet eens. Hij had mij proberen te bellen maar ik had mijn telefoon uitgezet vanwege het volgen van mij door de politie. Als ik een stad verlaat komt er altijd een politiewagen checken of ik het wel ben, en met wie ik zoal vertoef. Dit al zo'n twee jaar. Paranoia is het niet, want daar ben ik nuchter genoeg voor. Als ik mijn telefoon uitdoe, ik had zelfs de accu eruit, dan zie ik geen politieauto in mijn straat bij aankomst na een reis vanuit het westen. Anders wel. In Leiden is deze fascistische onzin begonnen. Daar reden politieauto's soms stapvoets en ze keerden om als ik ook omkeerde. Hoe kan het dat een samenleving telkens zo ziek wordt? Om deze ziektes te voorkomen hoef je maar één grondregel te hanteren: laat alle meningen (en feiten) toe tot het publieke debat.

16 oktober, 16.20 uur. Vannacht heb ik niet geslapen. Niet dat ik de slaap niet kon vatten, maar vanwege het feit dat ik een computerspel speelde de hele nacht. Tot een uurtje geleden aan toe. *Risen 2*, een zogenaamde RPG-game. Role Playing Game. RPG-game is dus tweemaal game. In de game zitten mooie bruine vrouwen en mannen. Zelf ben je een piraat die met blote bast over het eiland kan lopen, maar het is beter als je hem een bloes laat dragen omdat hij dan iets meer weerstand heeft tegen kogels en zwaarden. Ook de intimidatie-punten stijgen met het dragen van duurdere kleding.

Kinderen komen in veel games niet voor. Hele gemeenschappen; of steden zonder minderjarigen. In het oude Damascus, Jeruzalem of Rome in *Assassin's Creed* bijvoorbeeld leefden enkel volwassenen?

De ABNAMRO weigert om voor mijn schizofrene broer als bewindvoerder op te treden. Mijn vader had deze bank hiervoor aangewezen in zijn testament. De bank weigert mijn broer vanwege mij. Een paar jaar terug gaven ze dit al mondeling aan, maar mijn vader hield voet bij stuk en veranderde niet de door hem hiervoor aangewezen bank. De bank accepteert wel dat ik en mijn oudste broer bewindvoerder zullen worden van onze middelste broer. Maar eerst zien, dan

geloven. Het fascisme breidt zich uit.

Mijn ogen prikken een beetje. Door het vannacht niet geslapen hebben dus. Vandaag maar niet te laat naar bed gaan.

12 november, 17.04 uur. Een paar dagen geleden was ik in de MediaMarkt. Malchik ging alleen, ik had niet zo'n zin mee te gaan; voel me nooit helemaal op m'n gemak in zo'n zaak. Ik gaf Malchik post mee voor de brievenbus. Iets later besloot ik toch te gaan en kwam Malchik tegen net voor de MediaMarkt. Hij was eerst in twee andere winkels kort geweest. De brieven had hij nog niet gepost; vergeten. Dus of we leggen ze in de fietstas, maar dan moet je ze onbewaakt achterlaten, of je neemt ze mee. Ik nam ze maar mee en deed ze in een plastic tas. Een brief was A4-formaat. Bij binnengaan zei een medewerkster: 'U moet uw tas afstaan, die mag niet mee naar binnen.' Ik heb dat maar gedaan. Wel bedacht ik even wiens adressen staan er op de envelop. Piet en van een bank. Toch, als iemand kwaad wil, mij herkent, dan kan die persoon zo de adressen lezen. Je wordt ook overvallen op zo'n moment, maar het is weer een anti-privacy-maatregel. Eentje om rekening mee te houden. Handtasjes van vrouwen mogen wel mee naar binnen, trouwens.

Malchik mag niet meer als vrijwilliger meedoen met de weggeefwinkel. Na dreigementen van coffeeshop-klienten om daar de boel kort en klein te slaan hebben ze dat daar besloten. Het begon na een mislukt etentje. Malchik had van tevoren gevraagd of het oké was of ik mee mocht naar een veganistische eetgelegenheid. Een paar maanden of zo kookt men daar veganistisch. We gingen daar met z'n drieën naartoe. Job ging ook mee. Bij aankomst bemerkte ik dat het clubhuis – het dient voor meerdere zaken en wordt door de gemeente gefinancierd - recht tegenover de coffeeshop zat waar ik al eens uitgezet ben. Die lui worden gek in hun hoofd - zijn ze al eigenlijk - als ze mij zien. Eentje kwam al snel een kijkje nemen in het buurthuis, waarna iemand van de leiding dit aan ons kwam mededelen. We mochten zelf beslissen om te blijven of om te gaan. We gingen maar en achteraf geen verkeerde keus, want later die avond kwamen ze met een hele groep aanzetten vanuit de coffeeshop. Dit belde een leidinggevende van die eetgelegenheid later aan ons door op het moment dat we onderweg waren naar Ter Apel voor een lawaaidemonstratie tegen het inhumane asielzoekersbeleid. Dit schrijvend lijkt het misschien dat ik veel om handen heb, wat niet het geval is. De mensen van de weggeefwinkel zijn deels dezelfde mensen als

van dat eten. Een paar dagen later kreeg Malchik een sms, waarop hij diegene belde. Hij - duidelijk nerveus volgens Malchik - wilde weten wat zijn standpunten waren en dat ze die niet deelden, en waarom had hij ooit een cd van K3 opgezet, was dat voor de grap? Men probeerde smoesjes te verzinnen. Malchik gaf ze zelf een uitweg. Hij zei, als je mij weigert vanwege angst dat jullie ruiten ingaan en zo dan heb ik daar begrip voor. Niet als jullie gaan liegen dat je niet wist wie mijn partner was en andere onzin gaat verzinnen.

Vandaag heb ik al mijn oude TDK-cassettebandjes uit de schuur gehaald en heb er drie gedraaid met daarop liedjes uit de *Top 100 Aller Tijden* uit 1987. Zelf toentertijd opgenomen. Al mijn singletjes van vroeger heb ik ook nog. Deels cd-singles, deels nog vinyl. Mijn allereerst single was er eentje van de band Los Lobos en droeg de titel *Will the Wolf Survive*. Dit lied werd geen hit; het strandde in de Tipparade. Toch is het een zeer goed nummer. *Will the wolf survive...?* Als ik het me goed herinner kreeg ik deze single van mijn oudste broer. Hij koos deze uit omdat dit nummer mijn favoriet was. ‘Iets met een wolf in de titel.’ Erg vaak werd hij niet gedraaid op de radio.

Gisteren zag ik de mooiste film ooit: *It's Kind Of A*

Funny Story. Ik schrijf elke beginletter als een hoofdletter. Compromis tussen het Engelse en het Nederlandse gebruik van het opschrijven van titels. De Nederlandse noteerwijze is vaak lastig, want waar eindigt de titel en gaat de zin verder? De film gaat over een jongen van zestien die denkt aan zelfmoord plegen. In plaats van een brug af te springen gaat hij naar een arts of psycholoog. Deze laat hem opnemen, op aandringen van de jongen zelf. Althans, hij vindt dat men hem hoe dan ook op de een of andere manier moet helpen. De beetje als een nerd uitzijnde maar toch zeer knappe en geile jongen is er eentje waar je op afstand, ik althans als filmkijker, verliefd op wordt. Naast de jongen heeft een man met een baard, een patiënt in de kliniek, de hoofdrol. Die man is de reden waarom Malchik de film heeft gedownload: hij is fan van die acteur. De jongen zit op een school voor studieballen, maar is erg onzeker en denkt na over de zin van het leven. Hij is verliefd op een meisje dat nota bene een relatie begint met zijn beste vriend. In de kliniek valt een ander meisje voor hem en uiteindelijk zie je ze elkaar tongen. Ik wilde kussen of zoenen schrijven, maar dat kan ook op de wang zijn. De man met de baard is in de kliniek een soort vaderfiguur voor hem. Hij geeft de jongen raad. Andersom echter geeft de jongen de man weer raad. De man zijn

problemen zijn groter en hij begrijpt niet zo goed waar de jongen mee zit. De jongen is slim, knap, heeft vrienden, een fijne familie. Alles wat de man blijkbaar niet heeft. Wel een vrouw en een kind, maar alles zeer problematisch (vanwege zijn psychische problemen?). De man is niet echt jaloers, maar blij voor de jongen wanneer deze een fijne relatie krijgt met het meisje. Na een paar dagen verlaat de jongen de kliniek. Psychisch veel sterker en wijzer dan toen hij er in ging. De film is een moderne maar veel betere versie van een film die ik onlangs ook zag over een psychiatrische kliniek met Jack Nicholson in de hoofdrol. Een film uit de jaren 1970. Niet dat deze versie zo officieel is aangekondigd, maar zelf noem ik het voor het gemak een moderne versie van die andere film. Na *It's Kind Of A Funny Story* nog een film gezien, samen met Malchik en Don. Die andere ook met hen gekeken. De laatste film ging over een leraar die onbevoegd voor de klas stond en rocklessen gaf in plaats van reguliere lessen. Wel een leuke film en aanleiding voor mij om vandaag Top 100 Aller Tijden-liedjes te luisteren. *Ram Jam* bijvoorbeeld, over slaven die met de zweep kregen. Die zweep heette Black Betty. Eén van meerdere verklaringen overigens. Met deze kennis krijgt het lied een heel andere betekenis en is het een opbeurend

slavenlied met een knipoog. Van zover je van opbeurend kan spreken. in dit geval.

2013

16 januari, 11.40 uur. Gisteren op verjaardagsvisite geweest bij Leonardo. Hij werd zevenentwintig jaar. Een mooi getal, de twee en de zeven samen. Zelf ben ik van '72. Frits had als cadeau voor Leonardo diens fiets laten maken. Daar was van alles mis mee: lampen, standaard, banden werken nu weer. Ook had hij een veganistische maaltijd bereid, die we met vier man hebben genuttigd. Zelf heb ik Leonardo vijftig euro cadeau gedaan, en we gingen naar de gameshop om daar games te kopen. Maar in de shop zei Leonardo eigenlijk genoeg games te hebben en meer aan een broek had. In een schoenenzaak hebben we drie broeken gekocht voor dertig euro in totaal. Ze hadden daar geen pashokjes; echter mocht hij op het toilet een broek passen. Leonardo heeft sinds 1 januari geen alcohol meer gedronken en ook is hij bezig met een kuur om te stoppen met roken. Hij moet elke dag twee tabletten slikken met een oplopende dosis werkende stof erin. Vanaf dag acht of zo mag hij dan niet meer roken.

Frits vertelde dat hij in ieder geval al drie levens had geleefd. Twee, als ik het me goed herinner, als monnik, waarvan een als vertalende monnik. En eentje als voedselzoeker in Ierland. Frits is goed in taal en kent sommige woorden al vanuit zichzelf, en dat is alleen verklaarbaar met zijn vorige leven. Ook droomt hij vaak dat hij in Ierland voedsel moet zoeken voor hongerige kinderen. Daar is hij dan de hele dag mee bezig en het lukt altijd maar net. Deze dromen zijn niet verklaarbaar uit zijn huidige leven en dus vond het voedsel zoeken plaats in een vorig leven. Soms worden wetenschappers voor gek verklaard en later blijken ze toch gelijk te hebben. Dat zei Frits tegen mij, omdat ik weinig geloofde van zijn vorige levens. Zelf was ik een kikker met acht hoofden op een andere planeet of ik ben momenteel tevens mijn scheerapparaat die op mijn bureau hier ligt. Bewijs maar dat het niet zo is. Ik zie een droom als een fantasie, net zoals een roman vaak gefantaseerd is. Dat alleen noem ik geen bewijs, en de kans dat het waar is wat ik fantaseer lijkt me klein.

Jaren geleden won ik bij de TROS - antwoord prijsvraag insturen - kaartjes voor de première van een *Star Wars* film. Ik, mijn ik meen, een na oudste broer en nog iemand

zaten later gedrieën in de trein op weg naar Tuschinski in Amsterdam, waar de première zou plaatsvinden. In de trein zag ik een oude man tegenover me zitten die ik ergens van meende te herkennen. Het was Edward Brongersma, die ik toen amper kende als zijnde een bekende Nederlander. Wel had ik ooit een fotootje van hem gezien bij een artikel in het blad *Koinos* over jongensliefde. Dat blad heeft dit als thema, dus het betreffende artikel ook. Hem aanspreken durfde ik niet, omdat ik niet uit de kast was en er bekenden van mij bij zaten. Gevoelsmatig wist ik waar het over ging. Brongersma - waarvan ik toen nog niet wist dat hij het was; dit besef groeide later langzaam - keek me indringend aan en wist dat hij nu rustig sterven kon, wat hij niet lang daarna ook deed. Zijn ziel zou hij overdragen aan mij. Niet dat hij mij als opvolger zou kunnen kennen, daar ik nimmer naar buiten getreden was, maar hij wist genoeg. Een kopie van Brongersma ben ik niet; onze levens overlappen. Reïncarnatie vindt God te simpel.

Een tv-aansluiting hebben we niet. Af en toe kijken we iets via Uitzending Gemist. Meestal mis je niets en de televisiewerkelijkheid is een schijnwerkelijkheid. Dunnet was er een clip te zien van het nummer *Trojan Horse* van Luv,

althans de cover van dat nummer. Je zag slavenjongens - een paar blanken en een indiaan - van een jaar of twaalf een groot houten paard voortduwen terwijl een bruine jongen ze met een zweep sloeg. Iets daarna ging een van de blanke jongens, slechts gekleed in een kort linnen broekje - meer een doek eigenlijk - de bruine jongen likken over zijn armen en buik. Ook deze bruine jongen had niet veel om het lijf. Je merkte dat de blanke jongen de huidskleur van de andere jongen erg lekker vond smaken. Vervolgens ging het lied over van *Trojan Horse* in *Mamma mamma ik ben verliefd op John Travolta* en alle jongens dansten vrolijk in het rond, elkaar af en toe kussend. Daarna maar de televisie uitgezet.

1 februari, 01.06 uur. Net een uitval gekregen via Skype van Simon. Hij zat in een tv-programma en ik had een vraag. 'Meen je dat echt,' vroeg ik over een uitspraak die hij daarin deed. Nou, toen kwamen de hoofdletters. Hij vulde in dat ik hem hypocriet zou gaan noemen en dat er met mij niet te discussiëren valt. Dat ik wegloop. Dat er grote gaten in mijn betogen zitten. 'Jij kan weglopen van mailinglists die jou boos maken. Ik kan niet weglopen van de ongenuanceerde blaas die ik van jou zie.' Ik had een mailtje aan hem ge-cc'd. Dat doe ik

maar niet meer. En hem aanspreken op Skype, alleen als ik met een technisch internetprobleem zit. Zakelijk, meer niet. Dat is wat hij wil. Deze confrontatie stemt me treurig. Moet ik me niet echt terugtrekken en enkel aan mijn site werken waar citaten staan zonder de mening van mij erbij. Citeren en gamen. Wel zo rustig.

Discussies met mij gaan enkel in cirkels, zei hij op het eind. Volgens mij is een discussie sluitend als de cirkel rond is, alleen moet je je cirkel zien te vergroten. Kritiek krijgen is niet leuk, maar ik vind dat ik daar best tegen kan, alleen wil ik concrete kritiek en geen vage. ‘Gaten in je betoog.’ Wil ik best wel geloven, niemand is perfect, maar benoem ze. Simon had kunnen antwoorden: ‘Ja ik meen wat ik zei in die uitzending.’ Of: ‘Ik zei dat omdat mij dat tactisch beter leek.’ In beide gevallen hoeft je niet boos te worden. Tenzij je iets zegt wat je gelooft maar diep van binnen weet je beter. Dat denk ik dan weer als amateurpsycholoog zijnde. Maar die gedachte is een gat in mijn betoog. Een zwart gat.

Ik huil bijna nooit. Ook nu niet. Maar ik voel me wel treurig.

[...]

27 maart, 16.18 uur. Bang moeten zijn om je mening te uiten. Bang dat je veroordeeld gaat worden omdat je je vrienden bezoekt. De politie schaduwet mij nu al drie of vier jaar. En ook mensen met wie ik om ga. In de media heeft het OM al gelect dat ze mij monitoren en dat als we doorgaan een jaar celstraf kunnen krijgen. Dat men een vereniging verbiedt op basis van uitgedragen meningen, veelal nog gedaan door derden, is puur fascisme. Wanneer wij iemand quoten die een uitspraak deed over zijn als kind beleefde contacten met een volwassene dan zegt het OM: ‘goedpraten van’ en ‘verheerlijking van.’ Terwijl de betreffende auteur die er een autobiografische roman over schreef met rust wordt gelaten. Het OM vervolgt enkel nieuwe Joden. Het gaat niet om wat er wordt gezegd, of geciteerd, maar door wie. Het maakt mij boos en angstig. Bang om in de gevangenis te belanden door mijn strijd voor mensenrechten. Bang dat dat me een hoop geld gaat kosten: advocaatkosten en misschien zelfs meebetalen aan gevangenschap. Een nieuwe maatregel die fascistepolitici mogelijk gaan invoeren. We gaan de VS achterna. De VS is al jaren een politiestaat waar nadenkende burgers al jarenlang bang zijn om hun mening te verkondigen. Het kapitalistische systeem heeft ervoor gezorgd dat ruim 90% van de massamedia in westerse landen is van nog

geen tien bedrijven. Die media zorgen voor afleiding van de ware problemen. Zelfs tweeverdieners in de VS komen vaak al moeilijk rond. Het geld gaat onevenredig naar de rijke 1%, en meer en meer mensen zijn loonslaven voor steeds minder loon, en het zijn productkopers: ze moeten veel consumeren; voornamelijk massaproductie. De media richten hun pijlen op zondebokken. De ontevreden en (seksueel) onderdrukte massa wil haar haat kwijt en eist steeds hardere straffen, steeds strengere wetten. Terwijl de ware ellende-veroorzakers buiten schot blijven.

Elke keer - uitgezonderd boodschappen doen - als ik mijn huis verlaat schaduwde de politie mij. Al jaren. In Leiden was dit al zo. In het korte stukje fietsen naar mijn werk kwam ik altijd een politiewagen tegen. Nul keer uitgezonderd. Soms wel drie, en dan vaak in kleine straatjes waar weinig verkeer te zien is. Zowel op de heen- als op de terugweg. Ook naar mijn ouders. Waar dan ook naartoe. En het OM wil al die energie natuurlijk omgezet zien in resultaten: in veroordelingen. Fascisten rusten nooit. Ze willen na het verbod op de vereniging ons kapot maken. Wij, de mensenrechtenactivisten. Zij, de fascistische die veel te verhullen hebben en daarom niet tegen de waarheid kunnen. Aangestuurd door de VVD, die al

jaren op de fascistentoer is. Vrijheid van vereniging en meningsuiting geldt voor deze nep-liberalen al lang niet meer. Het hele rechtssysteem breekt men af, puur om in een goed blaadje te komen bij het gepeupel. Het gepeupel dat ontevreden zal blijven en enkel nog verdergaande maatregelen zal eisen. Te dom om te weten dat de ware vijanden degenen zijn die ze om maatregelen vragen. En zichzelf natuurlijk: ze zijn vijand van zichzelf. Malchik en ik denken af en toe serieus aan het ontvluchten van dit land. Maar waar naartoe? Wanneer gaat eindelijk eens een humane wind door de westerse wereld waaien? Hoe ver moet de ellende nog gaan eer het tij keert?

We hebben 's avond nooit het licht aan de voorkant aan. Ook boven aan de voorkant branden we nooit het licht. Wanneer er iemand logeert in de kamer voor, dan doen we snel de vitrages voor de ramen, zodat er niet te veel licht zichtbaar is vanaf de weg. Want wanneer mensen licht zien branden gaan ze roepen, schreeuwen en soms stenen gooien. De politici anno 2013 geven dit tuig gelijk. Zij versterken hen enkel in het idee goed bezig te zijn. Wij deugen niet, moeten onze vereniging verboden zien worden. Ik weet wel wie in de jaren 1930 en 1940 de Joden heeft vergast. Met terugwerkende kracht kan je heel politiek Den Haag en het grootste deel van de vaderlandse

pers daarvoor verantwoordelijk houden. Het is onzin om te denken dat het fascisme in een paar generaties is uitgestorven. Zo snel werkt de evolutie niet en evolutie is lang niet altijd ten gunste van mensenrechten, maar primair om als soort te overleven. In de VS krijgen mensen honderden jaren celstraf voor het kijken naar bepaalde plaatjes. De gevangenen daar zijn doorgaans zeer inhumaan. Je kan bijna net zo goed vergast worden. Wat is het verschil nog?

De VS maakt zich schuldig, op deze manier, aan mensenrechtenschendingen op grote schaal. Niet alleen in eigen land. Ook in Irak wist men van het martelen van gevangenen. Men steunde die martelingen en zette er zelfs toe aan. Mij verbaast dit niks want als je naar de feitelijke omstandigheden kijkt van gevangenen, celstraffen, teaserdoden et cetera, dan verbaast zoiets natuurlijk niet meer. De ingevoerde teasers - apparaat dat elektrische schokken geeft - heeft volgens Amnesty al een paar honderd doden opgeleverd in de VS. Niet zo gek. Heb je een zwak hart dan kan dat fataal zijn. Ook zie je dat sommige agenten wel heel enthousiast dat ding gebruiken. Bij allerlei (zogenaamde) overtredingen, en wanneer het slachtoffer al op de grond ligt nog tijden doorgaan met teaseren. Seks en geweld zijn communicerende vaten:

onderdruk je het eerste dan krijg je geweld als resultaat. Probeer deze cirkel maar eens te doorbreken. De nazi's stopten pas toen het hele land in puin lag en alles en iedereen bijna slachtoffer was geworden van hun beleid, inclusief de NSDAP-stemmers. Nogmaals: fascisten stoppen nooit, tenzij ze er zelf last van krijgen en dit inzien (bijna onmogelijk bij die haters) of wanneer ze met geweld worden gedwongen te stoppen.

Naast werken aan mijn site brongersma.info speel ik games. *Dragon Age: Origins* heb ik onlangs uitgespeeld. Grote XBox-spellen die ik nu uitgespeeld heb zijn: *Dragon Age 1*, *Risen 2*, *Assassin's Creed 1, 2, 2a, 2b (Brotherhood, en zo)*, *Fable 2 & 3*, *Faery: Legends of Avalon*, *Skyrim* (alhoewel ik vast enkele *quests* niet heb gedaan, zat in level 66 en dan heb je echt geen leven). Bezig ben ik met *Assassin's Creed 3*, *Fable 1*, *Oblivion*, *Viking* en *Dark Souls*. Voordat ik XBoxte had ik zo'n twintig jaar niet gegamed. Altijd gedacht: ooit ga ik dat weer doen.

28 maart 16.06 uur. De encyclopedie Wikipedia is lang niet altijd objectief en vaak staan er feitelijke onjuistheden in. Laatst klikte ik op 'random page' en kwam uit bij de Woestijnoogkatten. Hier stond het volgende te lezen.

Woestijnoogkatten. Ook wel kreubelkrawwse katten genoemd. Dit zijn katten die terwijl hun baasje Skyrim speelde van begin tot eind hebben meegekeken naar het scherm. Woestijnoogkatten zijn zeer zeldzaam: daar zijn er maar zeven van op heel de wereld. Categorie: bijzondere dieren.

Dautzenbergs boek *Vogels met zwarte poten kun je niet vreten* bevat veel onzinverhalen. Ik ben over de helft met het lezen ervan. Dautzenberg, der A.H.J., is nu bezig met een boek over Moldavië en/of Transnistrië. De werktitel luidt: *Het is daar wel schoon en rustig*. En als ondertitel: *Ja maar dat is het ook*. Zijn nieuwste cd gaat overigens heten: *Jij doet nooit iets wat je niet zult doen*. Deze wordt aan mij opgedragen.

7 april 22.50 uur. Net stond ik even op het punt om de komende interviews van morgen en overmorgen af te zeggen. Er zijn steeds meer extreemrechtse sites die haat zaaien tegen ons. Ons huisadres staat genoemd. Telefoonnummers van Gilbert en mij, waardoor we soms de hele dag door gebeld worden door haters. Gilbert stond er vele tientallen te woord, zelf had ik mijn telefoon uitgezet. Heb eigenlijk, want hij is nu ook uit. Die sites waar ik het over heb zijn Facebook-pagina's. Eentje van de 'Pedofiele OpruimingsDienst'. Je kan T-shirts bestellen met

POD er op. Een andere site op Facebook heet: ‘Ons Land Onze Regels’ en nog eentje heeft de naam ‘Nieuw Nederlands Verzet.’ Zo zijn er vast nog wel meer te vinden. Vandaag en gisteren hadden we Stefan op bezoek. Toen we over straat liepen keken diverse mensen ons boos aan. Sommigen scholden, anderen staken hun middelvinger op. Of ze riepen ‘Mart(h)ijn, Mart(h)ijn.’ Ons land wordt met de dag fascistischer. En gevaarlijker dus. In de media zie je de laatste tijd vooruitgang. Kranten zoals *NRC*, *Volkskrant*, *Trouw* brengen nuance. Iets wat ze in de jaren 1990 absoluut niet deden. Ik hou ze verantwoordelijk voor de huidige tijd. Wanneer het verschil tussen de *NRC* en *De Telegraaf* enkel uitgedrukt wordt in de woordkeuze en in de grootte van de koppen - terwijl ze inhoudelijk bijna gelijk zijn – spreek je van fascisme. Hetzelfde gaat op voor bladen zoals de *Nieuwe Revu*. Dat blad wil een interview met mij houden, overmorgen. Tien jaar terug was dat ‘natuurlijk’ not done. De fascisten worden momenteel gevoed door de PVV, de VVD, het CDA en personen zoals Hendrik op de Bres, Alberto Worstman en Immer Dorst. Hopelijk loopt alles goed af maar ik maak me ernstige zorgen. De PvdA had ik ook kunnen noemen, alleen houdt zij zich sinds Diederik Samsom daar de leider van is wat

meer op de vlakke dan voorheen.

17 april 16:53. Gisteren op bezoek geweest bij Karel. Hij gaf me een boek met gedichten. Zojuist heb ik zelf een gedicht geschreven.

Pedofiel Gedicht 2013

O gij achterlijke kankeridoot

Houdt uw bek vuile hetero

Even een seconde geen zin

In al die haat

Bek houwe!

10 juni 2013 22:46. Laat ik het jaartal er maar bijzetten daar ik soms lange tijd niets schrijf in dit boek. 7 april jl. schreef ik over de fascisten. Ook nu ben ik in zo'n stemming. Het is nu officieel bekend geworden dat de Amerikaanse inlichtingendienst zo'n beetje alles en iedereen op het internet

afluistert. Een zekere Edward Snowden heeft dit gelekt. Hij moet nu vrezen om decennia achter de tralies te belanden. De geheime diensten schakelen iedereen uit die ze in de weg loopt. Hierbij gaan ze over lijken, en zij hebben waarschijnlijk de macht in handen in westerse democratieën.

Ik voel me angstig - opgejaagd gevoel - en boos.

De kippen hebben we trouwens laten inslapen. Ze maakten erg veel herrie. Kakelen als ze een ei willen leggen, terwijl een andere kip net een ei aan het leggen was. Ze moeten per se altijd op dezelfde plek een ei leggen. En dan kakelen ze hard en aan een stuk door tot hun plekje weer vrij is. Ook was er eentje bij die een ander telkens pikte waardoor die plekken had op haar kam en telkens weg moest vluchten. En de tuin was een halve woestijn. Toch tragisch dat laten inslapen, maar Malchik wilde niet dat ze naar een ander gingen omdat je dan niet weet wet er mee gebeurt en hier merken ze zelf weinig van. Ze hebben twee goede jaren gehad. Maar ja, het blijft naar.

En de katten maken maar ruzie. Bruce had een wond boven zijn oog en die is nu weer helemaal open. Misschien moeten we er mee naar de dierenarts. De kat Maki komt hier telkens en vandaag hadden ze met z'n drieën tegelijk een

ernstig gevecht hier in mijn slaapkamer. Maki was door de deur beneden, die openstond vanwege het mooie weer, naar binnen gekomen. Maki draagt geen halsbandje meer met het adres en telefoonnummer van zijn baasje erin. Dat nummer hadden we nog maar hij woont nu niet meer in de binnenstad maar weer waar hij vroeger woonde. Hier een straat achter. Dus ja, wat nu. Laten wennen aan elkaar is moeilijk. Nu wil Bruce naar buiten maar zijn wond van vanmiddag is nog helemaal open en de kans dat hij gaat vechten is groot. Dus binnen laten en gek worden van hele tijd gemiauw. Huisdieren...

Liesbeth is op bezoek. Ze is, alleen, met de trein gekomen. Morgen gaat ze waarschijnlijk weer naar huis. Ze ligt al op bed in de logeerkamer. We hebben samen boodschappen gedaan, de afwas gedaan en wat muziek geluisterd en wat tv gekeken via Uitzending Gemist. Iets nadat Job en Malchik hier kwamen ging ze naar boven. Ze kan slecht tegen drukte. Tegen vreemden. Job dan, Malchik kent ze inmiddels wel.

Mijn site brongersma.info wordt steeds beter bekeken. Laatst negenennegentig bezoekers. Om de paar dagen heb ik een nieuw bezoekersrecord. Maar wanneer gaan anti's de site platleggen. Wanneer staan fascisten op om de site te laten

verbieden? En krijg je problemen met copyrights? Ik ben kwetsbaarder nu de site van mijzelf is en niet van een vereniging. Allemaal angsten, en die gemengd met de continue boosheid over het feit dat de waarheid niet gezegd mag worden en dat men mensen levenslang opsluit voor het kijken naar plaatjes, of het lekken van misstanden van de Amerikaanse overheid. Het proces tegen Bradley Manning is ook net begonnen. Hij is in voorarrest al schandalig behandeld. Hij is een held en dient geen dag celstraf te krijgen. Maar de VS is een... ik val in herhaling.

Waarom men niet staat te springen om de archieven van de vereniging begrijp ik ook niet. Diverse organisaties hebben we benaderd en eentje had interesse. We hadden een voorgesprek maar later mailde hij dat zijn contract niet was verlengd en dat het onzeker was of de deal doorging. Je gaat dan denken waarom is zijn contract niet verlengd. Heeft dat met ons te maken. Het zijn geen leuke tijden. Nou ja, ik denk dat ik maar eens Franse kaas op toastjes ga eten. Fourme d'Ambert, twee euro in de aanbieding bij Albert Heijn. Gewoonlijk eet ik camembert of brie van onder de euro.

Bruce is momenteel stil. Hij ligt op het tapijt.

21 juni 2013 20:21. Leonardo heeft mij laten vallen als een baksteen. Dat doet pijn. Hij verwijt mij nu van alles. Telkens zoekt hij iemand als vriend, niet seksueel, en dan laat hij anderen vallen. Tegen Frits zegt hij ook niets meer. Die leeft nu met een spook in huis zoals hij het zegt. In Leiden heeft Leonardo ook een keer weken, ik meen zelfs twee maanden ongeveer, niets gezegd. Daarna had hij spijt en lag het niet aan mij. Hij heeft nu Lodewijk als degene aan wie hij zich vastklampt. Het is triest dat hij zo met mensen omgaat. Met vrienden.

Ik moet gelukkiger zien te worden. De laatste tijd ben ik te neerslachtig en te gestrest. Terwijl je steun nodig hebt, krijg je enkel verwijten. Iedereen heeft me altijd al gezegd dat Leonardo niet deugt maar ik kan mensen moeilijk laten vallen. Nu moet ik maar, mocht hij ooit met hangende pootje terugkomen, hem nee verkopen en hem niet weer toelaten in mijn leven.

Twee en een halve dag ben ik bij Gilbert geweest. Gisteren kwam ik terug. Elke keer bij het afscheid nemen denk ik: onze vriendschap is weer verlengd; we gaan nog steeds met

elkaar om. Niet dat de kans groot is dat een van ons de vriendschap zal verbreken maar toch. Het weemoedige gevoel bij elk afscheid dat ik vaak voel heb ik al jaren. Bij Hugo, Steven en Nathalie uit Huissen had ik dat vaak, bij Herr Flick, bij Gilbert, en vaak ook bij Leonardo. Bij mijn moeder of mijn zus heb ik dat eigenlijk niet. Blijkbaar omdat die contacten vanzelfsprekend voor me zijn.

Toen Gilbert met me meeliep naar het station waren we te laat van huis weggegaan. Hij zei met nog ruim een half uur tot mijn trein zou gaan: ‘dat redden we wel.’ Maar het bleek toch langer lopen. Vooral met die hitte. Niet dat het erg was, want we hadden alle tijd van de wereld. Elk half uur ging er een trein. We besloten iets te gaan drinken vlakbij het station. En wat bleek: het theehuis, T-huis geheten, is een oud gebouwtje dat vroeger aan de achterzijde van het hoofdstation stond. Daar waar ik zo’n vijftien jaar terug werd opgehaald, op de scooter, door Hugo. Ook daarvan kreeg ik een weemoedig gevoel. Het koffiedrinken, met een broodje erbij - Gilbert dronk koude chocolademelk - duurde langer dan een half uur, waardoor ik uiteindelijk twee treinen later had. Aan de overkant op dat stationnetje zag ik een mooie jongen zitten op

een bankje. Hij at uit een zak chips en droeg een korte broek. Een paar keer keken we elkaar aan. Niet te lang, want van mijn kant wilde ik niet naar hem zitten staren, en dat hij zich daarbij ongemakkelijk zou voelen. Eigenlijk heb ik behoefte aan een jongen waarop ik verliefd ben. Woensdag een week gelden werd ik door een student geïnterviewd. Ook al zo'n mooie jongen. Eenentwintig jaar was hij. Toen ik diverse malen in zijn ogen keek dacht ik: wow. Hij studeert in Ede en is afkomstig uit Hengelo. Zijn ouders wonen daar en hij overnachtte hier ook. Met hier bedoel ik Hengelo en niet mijn huis. Helaas, had ik hem maar in mijn bed, in mijn armen. Op Malchik val ik niet. Wel zijn we vrienden en huisgenoten voor het leven. Volgens het Twitter-account van die student heeft hij in de gevangenis gezeten en heeft (of had) hij een alcoholprobleem. Van de keren dat ik me sindsdien aftrok heb ik de helft van die keren of zo aan hem gedacht. Dat ik hem pijpte, tongde en hem neukte.

Met Gilbert heb ik trouwens ook seks gehad, deze week nog. Ook heb ik dikwijls verliefdheidsgevoelens gevoeld voor hem. Toch ben ik op dit moment niet verliefd op hem. Het zijn momenten. Mensen verlangen, en als ze iets hebben blijven ze

verlangen. Arthur Schopenhauer kun je lezen.

Wat ik ook vaak fantaseer is dat ik nieuw in een klas kom en dat daar een mooie jongen in de klas zit die gepest wordt omdat hij homo is. Die jongen is dan bloedmooi en heel vriendelijk en meisjesachtig. Hij zit alleen in de klas terwijl de rest met z'n tweeën in de banken zit. Ik ga naast hem zitten. Heel veel meisjes vallen op mij daar ik in mijn fantasie zeer aantrekkelijk ben. Maar ik kies voor de jongen. Met hem ga ik naar het schoolfeest. Hij huilend van blijheid zegt dat ie van me houdt. Dat fantaseer ik dan tijdens masturberen. En ja na een tijdje fantaseer ik dat we seks hebben natuurlijk en dan kom ik klaar. Dan ga ik, in fantasie weer, tegen hem aan liggen en slapen. Dit is een van mijn dikwijls terugkomende fantasieën, met vele variaties erop natuurlijk. Ook heb ik soms sadistische fantasieën over jonge meisjes en jongetjes maar die typ ik maar niet in.

1 juli 2013 00:24. Muziek werkt bevrijdend. Ik krijg er een gevoel van om los te breken, alleen houdt iets me tegen. Je voelt aan de ene kant de maatschappijdruk en aan de andere kant de lonkende vrijheid. Net The Pinsons gekeken op

YouTube met het liedje *Ik hou van U*. En dat tien keer achter elkaar, nog vaker zelfs. Altijd heb ik een voorkeur gehad voor alternatieve liedjes in de Top-40. Het net genoemde nummer van *The Pinsons* is overigens nooit een hit geweest in de Top-40. Ik hou van nummers die anderen snel kitsch zullen noemen. Liedjes van de Zangeres Zonder Naam. En liedjes die nogal gay zijn. Overdreven vrolijk. Of liedjes van Luv. Ook aparte singles zoals *Poing* van de Rotterdam Termination Source. Of *I Will Follow Him. I love him, I love him and where he goes I'll follow*. Leuk om mee te zingen. Ik wacht op een bevrijding. Dat je jongens *Ik hou van U* zie zingen terwijl ze elkaar kussen tussendoor, en niet zoals nu met een meid staan te swingen. Op zich niks mee, maar waar is het homoseksuele dat in de maatschappij bestaat en ook onder de jeugd. Waarschijnlijk is iedereen (deels) biseksueel. Maar je ziet het niet, je mag het nog altijd amper zien in onze cultuur. Waarom toch altijd zo moeilijk doen. Altijd mensen belemmeren, onderdrukken. Ik ben me bewust van mijn onderdrukte vrijheidslievende gevoelens. De meesten zijn dat niet, terwijl ook zij diep van binnen zichzelf willen bevrijden. Hoeveel mensen zijn er aan de drank? Of aan de drugs? Of lopen bij een hulpverlener?

Wat is Vlaams toch mooi, vooral als mooie jongens het spreken dan wel zingen. Een ex-voorzitter van de vereniging is Vlaams. Hij was begin twintig toen hij voorzitter werd. Gekozen op de ALV maar niet officieel ingeschreven bij de KvK in verband met zijn privacy. Hij had ook een Vlaams accent. In combinatie met zijn mooie verschijning val je daar meteen voor. Vlaams klinkt lief. Zacht. En ik ga altijd voor de underdog, en veel Nederlanders spreken minachtend over onze zuiderburen. Eén en één is dan al snel twee. ‘We waren bijna echt vergeten hoe schoon de zomer wel kan zijn.’ ‘Open die vensters en open die ogen.’ ‘Ik hou van U.’ Schoon klinkt in het Vlaams veel mooier dan - zeg maar - in het Nederlands.

9 juli 2013 02:14. Een uur geleden gooiden een paar jongens op de fiets twee bakstenen tegen ons huis. Twee geveltegels zijn nu kapot. Ik was *Zelda* aan het spelen. De laatste tijd wordt er weer meer gegooid, telkens ‘s nachts. Het maakt woedend. Je voelt je altijd nerveus in je eigen huis. 112 bellen we vaak niet, omdat de politie toch nooit wat doet. Zojuist een bedrijf gemaaild dat beveiligingscamera’s en opname-apparatuur verkoopt. Ons systeem is nu al zo’n zeven jaar oud en de

beeldkwaliteit 's nachts is erg slecht. Al die stenengooiers verpesten ons leven enorm. Het is hetzelfde tuig dat in de jaren 1930 en 1940 de Joden pestten en uiteindelijk vergasten. Bijna niemand vindt het erg. Dat is het probleem.

2 augustus 2013 00:42. In 2020 keert het tij. Deze voorspelling heb ik samen met Gilbert gedaan. Ontwikkelingen van meer tolerantie en minder tolerantie zie je in heel de geschiedenis, en er is een soort van patroon in te ontdekken. Conservatieve intolerante perioden van zo'n vijftig jaar, gevolgd door een korte periode van tolerantie. De seksuele revolutie eind jaren 1960, begin jaren 1970 was de laatste tolerantie-periode. Het verval begon al begin 1970 en nam toe tot aan vandaag. Er is altijd een respons op overwonnen vrijheden, helaas. Tot het moment dat te veel mensen last krijgen van de intolerantie. Dan ben je inmiddels vele jaren verder, en bepaalde minderheden, vaak ook seksuele minderheden, zitten dan al jaren in de megallende.

Bradley Manning zit al jaren vast vanwege het feit dat hij misstanden, waaronder ernstige oorlogsmisdaden, naar buiten heeft gebracht. Julian Assange bracht veel door Manning

ontvreemde informatie naar buiten middels *WikiLeaks*. Om deze reden heeft de USA het op hem gemunt en momenteel zit Assange al een jaar of zo als een politiek vluchteling in de ambassade van Ecuador te Londen. Edward - God gaf deze naam in tijdens het bedenken van een geschikte naam door een van zijn ouders - Snowden heeft naar buiten gebracht dat de inlichtingendienst NSA alles en iedereen aftapt op internet en via de telefoon. Vandaag krijgt hij tijdelijk politiek asiel in Rusland. De VS wil zijn uitlevering. Glenn Greenwald bracht de zaak als journalist naar buiten. Greenwald doet goed journalistiek werk in tegenstelling tot veel van zijn zogenaamde collega-journalisten. Hij is homo en heeft vele honden. Ook vindt hij dat je soms best mag Godwinnen. Ik deel die mening. Alsof de mens ineens zo zou zijn geëvolueerd dat het fascisme geen voet meer aan de grond zou kunnen krijgen; dat is onzin en het bewijs hiervoor zie je om je heen. Manning is trouwens ook homo. Gerard Reve en Pim Fortuyn ook. Behoor je tot een minderheid dan is de kans, als het goed is, ook groter dat je misstanden eerder opmerkt. En hopelijk ook dat je er eerder tegen in verzet komt. Maar het blijven, zoals altijd, uitzonderingen die als eerste opstaan.

Een begin van een tegenbeweging is er al. Nu nog af van de verdeel en heers cultuur.

Malchik en ik gaan op 4 oktober dit jaar een geregistreerd partnerschap aan. Dit doen we vooral uit financiële overwegingen. Als ik sterf erft hij veel minder als we 'niks van elkaar zijn.' En als hij sterft zul je zien dat ik niet eens naar zijn begrafenis mag, of althans wordt tegengewerkt. Ook heb je geen recht om hem te bezoeken mocht hij buiten bewustzijn in het ziekenhuis belanden. We vroegen als getuigen Robin en Gilbert. Gilbert wilde niet. Liever een ander als dat kan. Waarop we besloten Koos te vragen, die ja zei. Ook dacht ik aan Florance, maar Malchik vond Koos een betere keus. Die is niet zo druk als Florance. Florance wilde laatst een gouden muntstuk kopen, die met een buffel er op, en aan de andere kant een indianenkop. Deze is ruim duizend euro. Eventjes twijfelde ik: zal ik geheel onverwachts hem en Robin zo'n munt geven als dank van de plechtigheid? Maar om nu drie munten, voor Koos ook te kopen is me toch wat te gek. Want ik zat ook te kijken naar gouden ringen, of munten, voor mij en Malchik voor de gelegenheid. Alleen wordt alles zo wel erg duur. Wel heb ik nu twee goudstaven van elk tien gram

besteld. Wanneer Florance op bezoek komt een volgende keer geef ik hem die cadeau. De ander geef ik dan aan Robin, deels ook een verjaardagscadeau, die - de verjaardag - niet veel later is na het geregistreerd partneren. En *good old* Koos, een man die snel tevreden is geef ik wel vijftig euro en een fles wijn. [Robin en Koos kregen elk het kleine goudstaafje.] De wereld is vast niet helemaal eerlijk. Zo'n goudstaafje van tien gram kan men bewaren: goud is mooi. Maar men kan hem ook verkopen voor ruim driehonderd euro. Dat is de koers ongeveer. Malchik weet van niks. Als de bestelling aankomt wanneer hij op werk is, houd ik dat zo denk ik tot ik ze geef aan de betreffende personen. Nu nog iets vinden voor ons als speciale herinnering. Iets wat meer waard moet worden dan de waarde van het ding. Verzamelwaarde. Het moet een magische ring, of wat dan ook worden.

En Gilbert? Misschien een ring Marthijn hartje Gilbert? Want ja, trouwen met Malchik doe ik niet.

6 september 2013 14:38. Wat een week. Bedreigd in Deventer, en dat meerdere malen. Leonardo is nu hier. Hij heeft al heel wat verjagingen meegemaakt inmiddels. In Oosterwolde

bijvoorbeeld. Dat kwam mede door mij. Hij nodigde mij uit terwijl er een kans bestaat dat iemand mij herkend. Doorgaans valt dat wel mee als je enkel aanbelt en binnengaat, maar Leonardo had telkens vrienden op bezoek, die mij niet herkenden overigens, alleen hoef ik daarna maar één keer op televisie gezien te worden en de herkenning is daar. Er waren drie bezoekers de twee dagen dat ik bij hem logeerde. Eentje was een jongen, niet echt mooi, die sluimerende homoseksuele gevoelens had. Hij fantaseerde wel over jongens in de kontneuken maar met een pik had hij niets. En hij had het over Jeffrey Dahmer, de homojongeren-moordenaar uit de VS. Hij sprak daarover toen ik samen met hem chinees ging halen. Je merkte duidelijk dat hij ook fantasieën in die richting had; een beetje een vaag figuur. Hij kwam vaak langs bij Leonardo om daar te blowen. Ook kwam er een paar keer een junk langs. Junk klinkt onsympathiek maar het was een harddrugverslaafde genaamd Jurgen. Een aardige jongen met helaas een ernstige verslaving. Deze Jurgen was ooit in beeld van de misdaadverslaggever Peter R. de Vries in de zaak Marianne Vaatstra. Dit vertelde Jurgen mij, dat De Vries hem misschien van die moord verdacht. Later werd de dader gevonden en dat was totaal iemand anders. Gelukkig.

Leonardo stelde voor om hoeren te bestellen, half serieus. Jurgen ging er op in en begon te bellen. Maar blijkbaar namen ze hem niet serieus. Je hoort duidelijk dat hij drugsproblemen heeft. Ik zat er in ieder geval niet op te wachten. Leonardo doet soms overdreven hetero om te laten zien aan anderen geen flikker te zijn, terwijl jongen één ook homogevoelens had, sluimerend althans.

Dan was er nog jongen drie. Ik vond dat een zeer knappe jongen. Later nog diverse malen over gefantaseerd tijdens het aftrekken. Deze jongen heette Gaby. Hij zag er zeer verzorgd uit en was een jaar of twintig. Het eerste wat hij mij vertelde was dat hij geen homo was. Voor de goede orde: niemand had weet van mijn of Leonardo's seksuele voorkeuren. Hij werkte in de zorg, moest onder andere bejaarden wassen. En met zo'n beroep denkt iedereen meteen dat je homo bent zei hij, maar dat was hij niet. Hij droeg mooie kleertjes. Daarna begon hij over zijn vriendin, dat hij haar lekker hard neukte. Het kan aan mij liggen, of het moet *wishful thinking* zijn, maar 100% hetero was hij niet. Leonardo vond hem helemaal niet aantrekkelijk trouwens, maar die valt op kleine jongetjes. Bij meiden is zijn range veel groter. Bij mij bij

jongens juist. Toen Gaby hoorde hoe oud ik was zei jij: ‘Zo oud al, je had mijn vader kunnen zijn.’ Mooie ogen had hij. Gaby had wat muziek gemaakt op zijn pc en hij ging even naar zijn appartement om die te halen om op Leonardo’s pc af te spelen. Hij stond een beetje voorover en jongen één zei: ‘En nu met een bezemsteel zijn kont in.’

Ik naar huis. Leonardo een tijdje op vakantie naar Tsjechië en bij terugkomst was het raak. Er stond pedo gekalkt op zijn ramen en deuren. De buurt was zeer vijandig en hij kon daar niet blijven. Leonardo vermoedde dat Gaby achter de graffiti zat. Deze ontkende en gaf Leonardo een communistische zipper-aansteker (geel met rood: hamer en sikkel erop) nadat Leonardo hem bijna aanviel. Dat was toen ik en Malchik, Leonardo en de katten, Bruce en Kiara, kwam ophalen. Jongeren kwamen toen naar buiten – er stonden er ook op het balkon - en de sfeer was zeer vijandig. Jurgen nam het op voor Leonardo en hij kwam met een stok waarop een groot mes zat gebonden. We moesten hem nog tot bedaren brengen, anders had hij onze vijanden nog aangevallen ook. Iets later kwamen we nog één maal terug in Oosterwolde om zoveel mogelijk spullen van Leonardo op te halen. Leonardo zelf was

daar niet bij, wel een agent die een oogje in het zeil hield. We hadden hier om gevraagd. Dit is slechts één van de verjagingen die Leonardo heeft meegemaakt.

Terug naar het hier en nu. Leonardo is in de week dat hij hier is gestopt met alcohol drinken. Tussen Malchik en Leonardo gaat het goed. Waar Leonardo heen moet na het gedoe in Deventer is de vraag.

Mijn moeder is morgen jarig. Ik ga niet naar Oegstgeest omdat ik even toe ben aan rust. Of we moeten met de auto, of ik met de trein. Dat laatste doe ik maar even niet en dat eerste, dan moet je je huis alleen achterlaten of met Leonardo alleen erin en die wil ook niet alleen zijn in een - toch nog altijd - vijandige omgeving. Mijn moeder heeft er begrip voor.

2014

17 januari 2014 22:45. We zitten inmiddels al weer in 2014. Een tijd heb ik niet in dit boek geschreven. Afgelopen maandag was ik in Katwijk bij de notaris, samen met mijn oudste broer

en mijn moeder. De erfenis is nu zo goed als afgehandeld en alles is uitgekeerd, op 50.000 euro na dat de notaris nog in kas houdt voor onvoorziene zaken. De erfbelasting moet namelijk nog definitief goedgekeurd worden door de Belastingdienst. In totaal gaat daar zo'n half miljoen naar toe. Ik heb bij mijn moeder overnacht, waar ook Willem woont. Die ging weer eens te keer omdat hij van mening was zijn eigen huis - in V. - opnieuw gekocht te hebben. Dit klopt niet want het huis was van mijn vader. Zelf had hij al zijn geld opgemaakt. Mijn oudste broer zei, als dat huis inderdaad van jouw geld betaald is moeten daar afschriften van zijn. Maar Willem zei die zijn er niet en we hebben het mondeling afgesproken. Hij verzint altijd wat. Ook dat hij in 1998 zijn huis voor 180.000 euro had verkocht, terwijl dat guldens waren. Maar daar wilde hij ook niet aan en tegenspreken maakt hem enkel zeer agressief. 'Ik koop een mitrailleur en schiet je dood,' schreeuwde hij tegen Jan. Hij is sowieso vaak agressief, om welke reden dan ook. Mijn moeder heeft het er moeilijk mee en huilt vaak. Tegen haar gaat hij namelijk ook tekeer. Mijn moeder neemt het telkens voor hem op, dat hij zo aardig is en de boodschappen doet.

Op televisie was een programma over echtscheidingen, dat dat vroeger niet zo makkelijk was om te scheiden en dat mensen er op aan werden gekeken. ‘Mijn oma,’ vroeg ik, ‘scheidde in welk jaar?’ ‘Toen ik zes was,’ zei mijn moeder. Haar vader sloeg haar vaak en de huisarts raadde echtscheiding aan. Ook mijn moeder werd geslagen. ‘Ik krijg nu nog de rillingen ervan als ik er aan denk,’ zei ze. Mijn opa was aan de drank. Na de oorlog was hij zo geworden had ik vaak al gehoord. Na de scheiding zagen mijn moeder en oma hem niet meer. Alleen toen mijn moeder ging trouwen was zijn handtekening ook nodig volgens de wet. Dat gold toen tot aan jaar of vijfentwintig. Mijn vader ging bij hem langs. De autoriteiten hadden zijn adres gegeven in verband met de te vragen toestemming. Hij wilde wel toestemming geven maar wilde zijn dochter wel zien. Daarna zijn mijn ouders bij hem op bezoek gegaan. Na het trouwen, iedere keer op zijn verjaardag en heel soms werd hij gehaald op dagen dat mijn oma niet op bezoek kwam, want die wilde hem echt nooit meer zien. Mijn opa, van moeders kant dus, was zeer gelovig. Hij kende de hele bijbel uit zijn hoofd en zat er ook dikwijls in te lezen als we als kind bij hem op bezoek waren in een hofje in Leiden. Mijn moeder was zes jaar in 1950. Haar vader was oma’s tweede

man. De eerste redde een kind en kwam om het leven daarna vanwege longontsteking. Dat is het verhaal zoals ik onthouden heb. Mijn tante is van hem; een dochter van hem dus. Tussen mijn tante en moeder zit een flink leeftijdsverschil en ze hebben dus verschillende vaders.

Toen opa overleed op achtennegentigjarige leeftijd wilde mijn tante er niet naar toe. Mijn vader had het nog over vergeving en de bijbel door de telefoon, maar dat heeft niet mogen baten. Ik meen dat mijn tante al het huis uit was toen mijn oma hertrouwde. Die tante is nu al in de tachtig en mijn moeder bijna zeventig. Zelf ben ik eenenveerig en over een paar maanden tweeneveertig - bij leven en welzijn. Bij leven alleen al. De tijd gaat snel. Voor je het weet ben je bejaard en dan dood. Oude mensen waren gisteren jong. Als u dit leest, ongeacht de leeftijd, bent u bijna dood. Alhoewel, het eeuwige leven is misschien mogelijk als men het verouderingsproces tegen kan houden. In die tijd moet de mensheid andere planeten bevolken want anders neemt de overbevolking wel extreem toe. Kinderen zijn dan zeldzaam. Dat ben je theoretisch dan een verwaarloosbaar aantal jaren. Nadert 0,00% van het totale leven.

Vanavond kwam de vader van Gilbert fotoboeken, tekeningen en (strip)boeken brengen van Gilbert. Gilberts ouders hadden hem gemaaid of hij die spullen wilde hebben; zo niet dan zouden ze het na een week weg doen. Gilbert mailde dat ze het konden opsturen naar adres zus en zo - mijn adres. Hierop mailden ze dat het nogal veel was om te versturen, of ze het niet konden brengen. Gilbert had gezegd de verzendkosten te willen betalen. Hij mailde dat als ze het in plaats van naar een postkantoor naar mijn adres wilde brengen dat dat ook kon, en hij somde drie verschillende dagen - in overleg met mij - op. De vrijdag werd uitgekozen en zodoende werden de dozen vandaag door hem hier gebracht. Koffie binnen drinken sloeg hij - een beetje aarzelend volgens mij - af. Gilbert heeft zijn ouders en zijn zus nu al zo'n vijftien jaar niet gezien. Aanstaande woensdag komt Gilbert hier. Die afspraak stond al voordat zijn ouders hem mailden. Dan kan hij de fotoalbums met de trein meenemen. Hij gaat ze inscannen en daarna weggooien, althans dat was zijn plan. Ik vroeg of ik ze na het inscannen mag hebben en dat vond hij goed. Als kind van drie was Gilbert lelijk; later werd hij best knap. Op negen- en tienjarige leeftijd; had ik hem maar gekend; maar ik ben ook al blij dat ik hem nu ken. Gilberts vader heeft ook een brief

achtergelaten voor zijn zoon. Ik ben benieuwd wat daarin zal staan. Zullen ze hem missen? Of durven ze dat niet op te schrijven. Is het een kil en zakelijk goedendag; je bent nu middels de afgegeven fotoboeken voorgoed uit ons leven. De brief zit op een andere envelop waar mogelijk een cd in zit. Woensdag weten we meer, want Gilbert deelt die informatie wel met mij en Malchik.

Op 4 oktober hadden we *Song For Guy* van Elton John uitgekozen om te draaien tijdens de voltrekking van het geregistreerde partnerschap tussen Malchik en mij. Nu luister ik George Michael, mijn nummer één artiest. Leonardo is hier vertrokken. Daarover vertel ik later misschien nog wel.

13 februari 2014 00:45. Gisteren dacht ik aan de mooiste jongen ter wereld. Hij zat bij mij in de klas. Ik besloot om op internet informatie over hem te zoeken: wat doet hij nu, hoe ziet hij er nu uit. Maar ik vond niets. Zijn naam is zo algemeen dat je tig hits vindt van anderen met dezelfde naam. Een paar keer eerder zocht ik al op het net en toen ook zonder resultaat. Bij Schoolbank.nl kan je zoeken op oud-klasgenoten. Maar daar had ik nooit een account willen aanmaken. Gisteren dan

toch maar gedaan omdat ik zijn naam daar vond via Google en toch nieuwsgierig was of hij dat was. Ik vond daar inderdaad een klasfoto van hem. Hij was daar twaalf jaar, en beeldschoon. Zo jong had ik hem nog nooit gezien. Hij was ongeveer achttien toen ik hem aanbad tot ergens in de twintig. Na de lagere school in Leiden (Groen van Prinstererschool, Storm Buysingstraat) deed ik de mavo (Dr. W.A. Visser 't Hooft, Kagerstraat, plus de dependance een paar straten verderop). Hierna ging ik naar de mlo te Leiderdorp. Mlo staat voor middelbaar laboratoriumonderwijs. In het, ik meen, tweede jaar bleef ik zitten. Eigenlijk onverwachts. Ik had het niet zien aankomen. Wel hield ik er een klein beetje rekening mee, maar slecht waren mijn cijfers niet. Anderen gingen met slechtere cijfers over. Het probleem zat 'm vooral in de praktijklessen chemie. Volgens de leraar, die denk ik bepalend is geweest in het eindoordeel, was ik niet assertief genoeg. Anderen schreven verslagen van elkaar over; als ze iets niet begrepen keken ze bij de ander, et cetera. Ik deed alles alleen. Ook had ik niet altijd de beschikking over de benodigde apparatuur. Van diverse apparaten waren er te weinig. Zes leerlingen bijvoorbeeld deden dan dezelfde proef en er waren maar vier werkende apparaten die je voor die proef nodig had. Zulke situaties

kwamen nogal eens voor. Ik was niet iemand die rennend naar de kast ging, anderen wel. Ook spraken anderen eerder af: 'Als je klaar bent mag ik dan dat apparaat.' Ik zat vaker zonder dan anderen en kon dan niet verder. Dat werd tegen mij gebruikt door die leraar toen ik om opheldering vroeg. Hij zei: 'De wereld is hard en je moet meer met je ellebogen gaan werken.' Ik dacht enkel de wereld is hard vanwege jouw instelling en dat je als leraar dit laat gebeuren. Zelf zou ik leraar moeten zijn, dat is mijn aard en roeping, maar dat ben ik bij deze, alleen in een andere vorm. De bewuste leraar schrok zich ooit een hoedje toen hij mij zag krantenlopen en ik hem spontaan groette. Spontaan gedroeg ik mij nimmer en dat was hij niet gewend. Ook dit vertelde hij me toen (of eerder al?)

Ik bleef dus zitten. Het jaar daarop, na de vakantie dus, hoefde ik niet alle vakken te volgen. Bijna niks, want de meeste vakken had ik al gehaald en die hoefde ik niet opnieuw te doen. Enkel Nederlands en scheikundepraktijk meen ik. In talen was ik vroeger nooit een kei, in dictee al helemaal niet. De scheikundepraktijklessen moest ik volgen in mijn eentje terwijl er een andere klas in het lokaal les had; of soms in een verder leeg lokaal. Spullen die ik nodig had bij mijn proeven zouden

dan door de amanuensis worden klaargezet. In de praktijk had ik vaak dingen nodig die achter slot en grendel zaten in kasten. Of in een lokaal lagen dat op slot zat. Er was dan nogal eens niemand bij wie ik terecht kon om dit op te lossen. Ik dacht bekijk het maar en besloot thuis te blijven. Na vele maanden werd dit opgemerkt en belde men naar mijn ouderlijk huis waar ik was gebleven. Toen ben ik weer gekomen maar hetzelfde overkwam me en ik bleef voorgoed weg. Ik was in die tijd depressief geworden. In die tijd had ik een hekel aan mijn vader die mij van van alles de schuld gaf. Ik was te traag, met afdrogen. Ik moest werk zoeken of naar school gaan en dat kreeg ik elke dag te horen. ‘Aan Marthijn heb ik niks,’ zei hij diverse malen tegen mijn zus Liesbeth. Met haar kon ik altijd het beste opschieten maar ook tussen haar en mij was het vaak mis in die tijd. Zo werd ik beschuldigd dat ik ‘s nachts haar radiowekker had uitgezet, als die niet was afgegaan. Of dat ik de kleurinstellingen van haar tv had veranderd. Ik: ‘Waarom zou ik zoiets doen?’ Ze had allerlei van die paranoïde beschuldigingen in die tijd. Dat ik depressief was in die tijd is zeer goed te zien op foto’s, genomen tijdens een feest van mijn tante. Zij gaf ieder jaar een feest, en elk jaar kregen al haar neven en nichten duizend gulden cadeau tijdens dat feest. Op

foto's daar genomen zie ik achteraf een ongelukkig iemand. Op het moment zelf heb je het minder door. Ik deed in die tijd niets en had geen vrienden ook. Tv-kijken, Tour de France. Tennis. Bij gebrek aan beter.

Na die tijd toch maar weer proberen mijn studie op te pakken. Dit keer de mlo in Delft. Ik moest toen met de trein elke dag, maar dat was gratis als je een OV-jaarkaart had. Ik was de enige uit mijn regio (Leiden). Want waarom zou je de mlo in Delft doen als er eentje vlakbij was. Daar in Delft kwam ik naast een jongen te zitten. Ik viel niet meteen op hem. Na een korte tijd haalde een andere jongen me over om naast hem te gaan zitten. Eigenlijk oneerlijk tegenover die eerste maar ik had nauwelijks contact met hem. Ik praatte enkel als anderen iets tegen me zeiden. Uit mezelf begon ik nooit ergens over en zodoende was ik een eenling. Die andere jongen praatte tegen mij en ik zei dan wat terug. Maar op de jongen waar ik eerst naast zat werd ik smoorverliefd. Elke dag dacht ik aan hem. Dit jarenlang. Ook op de hlo. Ik probeerde onopvallend te kijken. Ook vermoedde ik sterk dat hij hetero was. Ik durfde niets. Tijdens bepaalde praktijklessen was hij mijn partner. Je moest dan in groepjes van twee opdrachten uitvoeren en we waren

dan samen met zo'n opdracht bezig. Een keer zat hij op een stoel naast me en hing schuin naar rechts waar ik zat om iets te bekijken op tafel, een of andere opstelling. Hij zat toen mijn zijn hoofd vlak boven mijn kruis. Z'n gezicht naar de opstelling toe. Hij had prachtige ogen, alles aan hem vond ik mooi. Toen ik hem gisteren zag op de foto voelde ik dezelfde verliefdheidsgevoelens weer sterk naar boven komen. Eigenlijk hou ik nog steeds van hem. Nog altijd stilletjes. Er zijn nu een paar mensen die het weten, maar hij niet. Ik stuurde de klassenfoto naar een paar bekenden via Skype of ze de mooiste jongen ter wereld eruit zouden pikken. Nou, dus niet. Gilbert koos een paar keer een verkeerde uit. Malchik ook pas na een paar keer kiezen en Florance koos ook anderen maar die vond de jongen om wie het ging ook wel mooi. Gilbert zei: 'Hij ziet er gewoon uit.'

Is hij gelukkig, die jongen? Leeft hij überhaupt nog? Ben ik gelukkig? Ergens wil ik hem nog steeds liefhebben, maar enkel als hij daar ook behoefte aan heeft. Zou ik op hem afknappen als ik nu een man van ongeveer veertig jaar zie, wat hij nu is. Of zie ik dezelfde mooie jongen in hem? *Oude liefde roest niet* zong VOF de Kunst ooit. M.S., ik hou nog steeds van

je. Je foto heb ik nu op mijn bureaublad (op de pc) als achtergrond. Op de hlo koos hij ervoor om na het behalen van zijn propedeuse naar de universiteit te gaan. Hij was megaslim en tevens erg naïef en kinderlijk. Een leraar, afkomstig van de Antillen maar dat is bijzaak, zei ooit tegen hem: ‘Jij bent lelijk, je zus daarentegen is erg knap.’ Zij was meen ik fotomodel. M.S. keek niet vrolijk na deze opmerking. Ik had willen zeggen: ‘Er is niets van waar jij bent de mooiste persoon ter wereld.’ Maar ik zei niets. Hij miste ook een klein deel van een van zijn vingers: het topje was er af. Ik meen zijn wijsvinger. Die hield hij altijd verborgen - uit schaamte - tijdens typen of wat dan ook. Eén keer zag ik hem naakt. Tijdens het douchen na een gymles. Prachtige jongen. Hij had een grootte ook, alhoewel mij dat niet veel uit had gemaakt.

Ik had het vermoeden dan hij ook erg eenzaam was. Onpersoonlijke scholen. Ik wist dus op het laatst dat hij naar de universiteit zou vertrekken. Dat had ik gehoord. De laatste dag dat ik hem zag weet ik nog. Dit is het dan dacht ik. Hij liep op het eind van de schooldag van het schoolterrein af; hij heeft denk ik niemand gedag gezegd. Niemand keek naar deze ‘gewone jongen’ om. Niemand wist meer dat dit zijn laatste

dag zou zijn. Hij moest eens weten.

Na die tijd heeft het wel een paar jaar geduurd voordat er een dag aanbrak dat ik niet aan hem dacht. Later dacht ik steeds minder vaak aan hem. Nadat hij uit mijn leven verdwenen was viel ik ineens erg op jongetjes. Daarvoor zat dat er ook al in, wist ik bewust, maar door hem was ik daar niet zo mee bezig. Daarna des te meer. Ik ging *OK Magazines* kopen en *Koinossen*, en boeken over het onderwerp. En op het laatst werd ik zeer actief in de beweging. Ik wil hem (M.S.) gelukkig maken. Tijdens een reisje van één dag op en neer naar Engeland met een veerboot - iemand had goedkoop kaartjes daarvoor kunnen krijgen - viel hij in slaap. Sommigen, waaronder hij, gingen althans op de terugweg proberen te slapen onder hun eigen jassen. Ik staarde naar hem. Later zei hij iets van: 'Ik heb geslapen terwijl er naar me werd gekeken.' Hoe vaak zal hij gemerkt hebben dat ik naar hem keek? En zou hij iets vermoed hebben? Op de klassenfoto draagt hij een witte broek, een grijs-achtige trui met gele kraag en een geel T-shirt. De rits van de trui staat open waardoor je het T-shirt ziet. Hij droeg altijd mooie kleding.

29 april 2014 16:21. Net de nieuwste cd van George Michael beluisterd. Hij brengt weinig nieuw materiaal uit. Deze bevat live-opnames van zijn concerttour en bevat eigenlijk weinig nieuwe liedjes.

De WC van de huurders in Leiden was stuk en of ik de kosten wil vergoeden. Heb maar toegezegd. Eerder vroegen ze of ik de kosten van de gemeentebelastingen wil vergoeden: rioolbelasting en waterzuiveringsheffing en zo. Ook dat zei ik toe, terwijl het eigenlijk kosten voor de huurders zijn. Ik vraag me af of ze het waarderen of me uitlachen. Ze zullen wel weten wie ik ben overigens daar de buurvrouw graag roddelt. Omdat ik het niet eerlijk vond dat mensen die vragen korting krijgen van een paar honderd euro en anderen niet heb ik de huurders in R. ook gezegd, per email, dat ze die gemeentebelastingen van de huur mogen aftrekken. Ik kreeg geen enkele reactie. Eerder kreeg ik een brief dat ze nog geen energieleverancier hadden genomen. Mijn oudste broer belde ze en ze zeiden dat het al in orde was. Ik ben er niet gerust op dat het allemaal oké zit, afwachten maar. Mijn broer Jan woont in R. en regelt voor mij de huurders tegen een vergoeding. Een verdieping lager in R. - het is daar drie hoog meen ik - of twee? - zag ik een 'No

Kiddin'-sticker op de voordeur zitten. Mensen achter die organisatie protesteerden tegen het bestaan van onze partij in 2006.

Sytze van der Velde had ik beloofd dat hij een woning kon zoeken tot 75.000 euro en dan mijn huurder zou worden. Maar in de praktijk valt dit tegen: het zoeken van een geschikte woning. Hij wil niet op de begaande grond, niet in een kleine gemeente waar iedereen elkaar kent en dus blijven vooral flats over. Maar dat zijn vaak serviceflats met extra servicekosten. Hij had iets geschiktst op het oog maar dat ging niet door omdat de nieuwe bewoners eerst goedgekeurd moeten worden en hij zag er daarom van af. Je kan moeilijk iets kopen en vervolgens zegt men dan dat hij er niet in mag. Het huis naast mij in Hengelo is waarschijnlijk verkocht. Dit zag ik op internet. Benieuwd wie onze nieuwe burens worden. Hopelijk aardige mensen die het contact met ons niet uit de weg gaan. De kans daarop is klein.

Het grondrecht op vrijheid van vereniging is niet meer in Nederland. Wat dat betreft heeft het fascisme weer terrein gewonnen. Op den duur rest enkel berusting of terrorisme. Waar eindigt dit? Mijn website Brongersma.info is al wat ik

kan doen: informatie verspreiden. Maar Google censureert de site tegenwoordig waardoor je amper bezoekers trekt.

Gilbert denkt er sterk aan om over een paar jaar naar het buitenland te verhuizen. Hij is dit land beu. Van Leonardo hoor ik amper iets. Zoals gewoonlijk sluit hij mij weer geheel buiten en later ooit klopt ie weer op je deur. Althans tot nu toe wel. Mijn verjaardag was een kutdag. Ik lag zelfs vroeg op bed, huilend. Nog vanwege het verbod op de vereniging; de emoties kwamen toen. Niet alleen toen, dag daarvoor schoot ik ook al vol.

Malchik zit nu op Aikido; geen idee hoe je het schrijft. Het is een Japanse vechtsport. Hij ging samen met Job maar die schaamde zich en zette niet door. ‘Vanwege mijn autisme,’ zei hij. Nu gaat Malchik met Robin. Dan ziet hij hem elke week naakt onder de douche als fijne bijkomstigheid, zei hij. [...]

7 juni 2014 03:18. Het mooiste zijn jongens wanneer ze lief zijn. Als kind leer je dat jongens stoer zijn. Maar een jongen die zachtaardig was, daar smolt ik voor weg; op de lagere school al. Ja, ook uiterlijk speelt daarbij een rol. Dat kan ik niet ontkennen. Vroeger viel ik op Jonathan uit de serie *Who's the*

Boss. Hij is zachtaardig. In de intro aait hij de hoofdrolspeler een beetje. In heel zijn doen en laten zie je een lieve zachtaardige en knappe jongen. Later bleek hij homo te zijn. Maar dat was hij als kind dus al. Ik ben het ook niet geworden maar altijd al geweest.

26 juli 2014 21:49. Malchik is ziek. Als ik vraag wat hij heeft reageert hij snauwerig. Hij heeft last van allergieën. Robin en hij kijken beneden een tekenfilm. Ze kijken bijna altijd Japanse animatieseries. Ik drink een klein flesje frambozenbier: Framboise Lambic. Ik zit te veel achter mijn pc; heb weinig anders te doen. De vissen voeren, afwassen en soms stofzuigen. Afgelopen donderdag hebben Malchik en Robin geminigolft. Morgen zouden ze gaan zwemmen, maar dat gaat misschien niet door omdat Malchik de hele dag loopt te niezen. Ik vroeg het net wel maar hij reageert enkel boos. Waar heb ik het aan verdiend.

4 november 2014 23:52. Job zou hier komen wonen. Hij wilde dat, en Malchik had het al een tijd terug beloofd dat het mocht. Alleen toen het bijna zover was kwam er een kink in de kabel.

De hond van zijn moeder en stiefvader moest mee, maar Malchik wilde hier geen hond. Zelf konden ze er niet voor zorgen. In ieder geval moest het twee maanden uitgesteld worden omdat Jobs moeder in het ziekenhuis lag. Zij heeft een slechte gezondheid en allerlei klachten. Ook diverse operaties achter de rug. Maagverkleining onder andere. De stiefvader van Job, die kan de hond niet uitlaten, of zoiets. De begeleidster van de moeder van Job. Zelf heeft hij ook een begeleidster maar een andere, die zou de hond dan maar overnemen. Echter, dat ging niet goed, want ze had een kat (of twee katten?) en dat ging niet samen. Hond dus weer terug en zolang moeder in het ziekenhuis lag kon hij hier niet wonen. Let wel, de hond is van zijn moeder en niet van hem. Wat ook sterk meespeelt is dat zijn familie massaal er op tegen is dat hij hier komt wonen. Dat vertelde Job ons. Eén broer vindt dat ik permanent moet worden opgesloten. Een andere - homobroer - is wat toleranter, maar die vreest voor de gevolgen wanneer Job hier woont. Gevolgen wat betreft toekomstig werk en dergelijk. Die gevolgen zijn helaas reëel, want in sociale uitsluiting zijn mensen goed. Die homobroer bood aan dat Job bij hem kon wonen. En zo geschiedde. Daar woont hij nu sinds afgelopen zondag. Of Job hier nu minder vaak gaat komen is de vraag.

Aanstaande zondag zou hij niet komen want hij moest verhuizen. Maandag, gisteren kwam hij later dan gewoonlijk. Vandaag kwam hij in het geheel hier niet. Hij komt altijd vijf dagen in de week hier gamen. En soms film kijken. Hij slaat eigenlijk nooit over. Niet zonder te melden dat hij dan niet komt in ieder geval. Hij woont nu iets verder weg maar dat scheelt zo'n acht minuten fietsen. Minder eigenlijk nog. Ergens merk in een veranderde houding bij hem. Al dat negatieve gepraat tegen hem over mij (en Malchik) heeft vast invloed. Job is niet de snuggerste en neemt snel meningen van anderen over tot 'de zijne.' Afwachten maar hoe het zich zal gaan ontwikkelen.

Gilbert heeft vandaag officieel zijn studie rechten gestopt. Toen hij begon probeerde hij mij maar over te halen om ook nog te gaan studeren. Gilbert heeft er geen motivatie meer voor. Het was ook een te lange termijn project. In deeltijd een studie doen van vier jaar. Of Vijf? Wanneer hij een baan had stond zijn studie doorgaans geheel stil en vaak won ook het gamen van studeren. Want waar doe je het eigenlijk voor?

Zelf werk ik elke dag wat aan mijn site en ik game. Zo heb ik na twintig jaar *Ocarina of Time* weer gespeeld. Althans ik ben

er mee bezig. Moet alleen Ganondorf nu nog verslaan in zijn kasteel. Ik speel het op de 3DS. Vroeger speelde ik het op de SuperNes, samen met mijn zus. Soms speelde zij en keek ik en dan weer andersom. Meestal speelde ik want zij keek liever. Als je vastliep bestond er geen internet om uit te vogelen hoe je verder moest. Dus er gingen veel meer uren inzitten dan nu. Ook hebben ze tips toegevoegd aan deze vernieuwde versie. In die tijd kon je wel de Nintendo-lijn bellen. Een ik meen 06-nummer, met informatie over spellen voor degenen die vastliepen in een spel. Gamen is leuk en gamen is saai. Het leven staat eigenlijk stil als je geen uitzicht hebt op nieuwe liefdes in je leven. Gilberts leven staat ook stil. Malchiks leven ook. Het klinkt allemaal heel deprimerend maar er omheen draaien is jezelf voor de gek houden. Wel neemt de agressie af: al maanden geen stenen tegen polycarbonaat-ruiten. Laatste keer was toen de vereniging, nou ja, de laatste twee bestuursleden, naar het Europese Hof zouden gaan.

Of dat doorgaat is de vraag. Advocaat Gerard Spong heeft wel wat ingediend maar de Hof stelt dat de ondertekenaar, ik, niet als rechtmatig bestuurslid ingeschreven staat. Dat is de zeg maar curator die momenteel ingeschreven staat. Het hoger

beroep kon ook plaatsvinden zonder handtekening van die curator. Zou wat zijn als die goedkeuring moet verlenen. Afwachten maar weer. Spong is onze advocaat. Eerst meldde er eentje zich aan maar uiteindelijk bleek die niet te mogen van zijn collega's. Ook Sidney Smeets meldde zich om de zaak te willen doen. We gingen met hem in zee. Hij vertelde wel dat ze alles met kantoorgenoten bespreken en dat dus ook Spong daarbij betrokken is. En nu blijkt Spong officieel onze advocaat te zijn. Het zal allemaal wel. Heb overigens wel zelf getekend waar zijn naam op stond. Maar de gang van zaken is wat scheef. Ook het feit dat Spong zijn tekst eerst opstuurt naar het Europese Hof en daarna ter informatie aan mij. Ach ja.

Robin was afgelopen zaterdag jarig. Hij kwam zoals elke zaterdag hier. Zijn ouders waren er niet erg blij mee dat hij op zijn eigen verjaardag niet thuis was. Hij had gezegd om zes uur thuis te zijn en bezoek kwam daar aan maar hij zat hier en wilde niet daarheen. Als er bezoek is verveelt hij zich. Het bezoek praat met zijn ouders en met elkaar en Robin gaat dan al snel naar boven toe om te gamen. Hij is niet erg een prater in grote gezelschappen. Ik ook niet. Hier was het wel gezellig. We hebben gedrieën gegamed. Ergens natuurlijk ook wel eenzijdig

al dat gamen. Job en Robin doen bijna niets anders in hun vrije tijd. Hoeveel jongeren met hen?

Ad is lid geworden van 50-Plus. Hij wil aanstaande zaterdag? naar het partijcongres. Daar wil hij Henk Krol aanspreken. Er zijn veel gevoelsgenoten boven de vijftig en daar wil hij het met hem over hebben. Of ze wat voor elkaar kunnen betekenen. Ik heb nooit zo'n hoge dunk van Krol gehad en hij heeft nu allerlei schandalen aan zijn broek hangen. Subsidies aangevraagd en diverse malen gekregen, en dat geld grotendeels gebruikt voor zijn eigen *GayKrant*. Zo luiden de beschuldigingen en Krol kan op papier niets weerleggen: ondeugdelijke administratie. Ik ben tegen subsidies vanwege het opgeven van je afhankelijkheid, en vanwege bescheidenheid ook nog. Ik kon een paar honderd euro krijgen voor het toneelstuk in de kerk. Ik deed mee aan die dienst maar weigerde het bedrag. Zonder die paar honderd kom ik echt niet om van de honger.

Theo van Gogh is nu tien jaar dood. Ik las vandaag een stuk dat hij kon ontregelen en dat er in interviewprogramma's op radio en televisie niemand meer ontregelt. Dan moet men mij maar een programma geven. 's Nachts net na twaalf uur tot één uur.

Ik neem die uitdaging meteen aan. Misschien moet ik een sollicitatiemail sturen aan de VPRO.

15 februari 2015 22:15. Gilbert zit de laatste tijd niet meer op Skype. Ik spreek hem amper meer. Enkel een beetje via email. Ik vraag me af of hij boos op me is. Malchik was dat in ieder geval wel, vandaag. Hij vindt dat ik te weinig kook. Als hij moe uit werk komt is er niet altijd gekookt. Ook op woensdag niet als hij na tien thuis komt, 's avonds. Maar ik wist niet eens dat dat de bedoeling was. Dacht dat hij at tussendoor op die dag. Ook heb ik waarschijnlijk last van aambeien. Eén keer eerder last van gehad. Jaren terug. In de pauze op werk knapte het na weken dat het gezwollen was. Een ader of zo bij je anus. Veel bloedverlies maar daarna geen last meer er van gehad. Een halve, of meer, wc-rol ging er doorheen toen. In begin waren de papiertjes doordrenkt met bloed en leek er geen eind aan te komen. Maar het bloeden stopte en ik heb die dag ook gewoon verder gewerkt, zonder last toen en daarna dus ook niet meer. Helaas, nu wel. Veel zitten is een van de oorzaken van aambeien en boven de veertig komt het veel voor. Ik zit heel veel en beweeg veel te weinig, zeker de laatste tijd.

28 april 2015 14:28. Geld, geld, geld. Leonardo was vorig jaar een keer bij mijn moeder op bezoek, samen met mij. Het viel hem op dat ze het vooral over geldzaken hadden. Daar moest ik net aan denken toen zojuist Willem me belde. Hij kan het niet hebben dat mamma voor zesduizend euro de tuin wil laten opknappen. Gras zaaien, coniferen planten en weet ik veel. Willem zegt: zesduizend voor een beetje gras zaaien. Hij belde boos op en had weer kritiek op mij en mijn partij: ‘mislukt.’ ‘Jij mislukt maar.’ Altijd negatief, agressief en vernederend. ‘Mamma mag dat niet uitgeven, want het is ons geld.’ Nou mamma mag best de tuin laten opknappen. Ze heeft haar hele leven nooit grote uitgaven gedaan. Ze heeft geld van zichzelf en het vruchtgebruikdeel mag ze in theorie opmaken. Niet dat ze dat doet. Willem mag dan wel schizofreen zijn, want hij kletst er ook altijd onzindingen doorheen. Waarom maakt hij mamma zo het leven zuur? Altijd maar boos op iedereen en anderen het leven verzieken. Leonardo heeft gelijk dat het altijd over geldzaken gaat. Ook Jan heeft het bijna uitsluitend over geld. Vervelend vind ik dat.

13 september 2015 19:32.

[Leonardo - xxx@jabber.de:] mijn nep kut ligt nog in de
douche SNIK

(19:32:05) Leonardo: lol

(19:32:15) Leonardo: vergeten

(19:32:21) marth: tja

(19:32:35) marth: even kijken, ik heb gedouched gisteren, wara
ligt ie?

(19:32:45) marth: niks gezien

(19:32:47) Leonardo: gewoon in de douche

(19:32:53) marth: even kijken

(19:34:38) marth: heb hem gevonden

(19:34:43) Leonardo: :P

(19:34:44) marth: die moet ik dan een keer opsturen

(19:34:52) marth: moet nu even eten maken, Job heeft honger

(19:34:52) Leonardo: straal vergeten

(23:11:16) marth: mijn nep kut ligt nog in de douche

(23:11:31) marth: dat wordt de titel van mijn nieuwe
carnavalskraker

(23:11:40) Leonardo: tja

(23:11:42) marth: straal vergeten

(23:13:20) marth: mijn nep kut, mijn nep kut, die ligt nog in de

douche. ik ben 'm straal vergeten, hoe moet ik nu toch komen,
mijn nep kut mijn nep kut ik mis je zo

(23:14:03) Leonardo: ben aan het gamen hoor

14 september 2015 13:57. De reis van Malchik en Robin was totaal geen succes. Robin wilde enkel 3DS'en. Hij had nergens anders zin in. Ook was hij snel boos en geërgerd als Malchick iets zei. Sommige dagen zaten ze bijna de hele dag op hun hotelkamer. Malchik moest een paar keer bijna huilen en overwoog om een vliegtuigkaartje te kopen en alleen naar huis te gaan. Ook overwoog hij om de vriendschap helemaal te beëindigen omdat Robin enkel aan zichzelf dacht. Het weekje Spanje zou juist goed moeten zijn voor Malchik, die de laatste tijd nogal depressief was. Zelf was ik met Leonardo in juli een weekje naar Tsjechië geweest. Van die reis had ik geen hoge verwachtingen dus echt tegenvallen kon dat niet. Echt super was de reis niet want Leonardo wilde hele dagen in de kroeg blijven hangen. Een kroeg waar niemand Engels sprak.

12 november 2015 03:34. Ik schrijf hier weinig de laatste tijd. Vandaag ben ik klaar met het overzetten van martijn.org naar

brongersma.info. De teksten zitten nu in een wiki-vorm. Ruim zesduizend pagina's telt mijn site momenteel. Nu ga ik verder met oude artikelen online plaatsen die ik al digitaal heb. Sporadisch deed ik dat al, maar jaren heb ik weinig oude nieuwe citaten - als u begrijpt wat ik bedoel - online gezet. Ik twijfel de laatste tijd erg tussen me weer meer profileren, door bijvoorbeeld een stichting te starten, of om juist wat meer op de achtergrond te blijven. Voor wat betreft de gespannen negatieve sfeer in mijn woonomgeving zal het weinig uitmaken. Geestelijk is die spanning zwaar. Je bent nooit op je gemak, en dat jarenlang. Zoiets sloopt een mens. En het is dan frustrerend als je ziet dat je min of meer buitenspel gezet bent. De strijd winnen 'we' wel eens. De waarheid overwint op den duur en seks tussen kinderen en tussen volwassenen en kinderen is op zich niet schadelijk maar iets moois. Maar persoonlijk koop ik daar weinig voor. Ewout Klei die klaagt dat er te weinig intellectuelen zijn blokkeert mij op Twitter. Ik luisterde net een oud interview van hem met Theodor Holman. Een D66'er uit Enschede blokkeerde mij onlangs ook op Twitter en vond dat een artikel van mij op Frontaal Naakt strafbaar zou moeten zijn. Het wordt tijd om jonge kinderen te neuken. Voordat ik deze provocerende zin schreef dacht ik: straks leest de geheime

dienst dit en denkt dat ik dat nu echt ga doen. Wat een wereld leven we toch in.

Florance belt nog steeds veel te vaak. Er zijn vijf mensen die mij regelmatig bellen en toch word ik gek van die telefoon. Mijn broers, vooral de oudste, en mijn zus en mijn moeder bellen me regelmatig. En Florance. Hij belt bijna elke dag. Altijd over complottheorieën, aardstralen, alternatieve genezers en soortgelijke onzin. Gisteren dat een half uur aangehoord zonder dat ik bijna wat terug zei. Ik nam maar op omdat ik hem al vijf keer niet had opgenomen de afgelopen paar dagen. Vandaag heb ik de telefoon laten gaan toen hij me belde.

Mark Lucius was een paar weken geleden hier. Hij is erg actief als activist maar hij geeft te veel af op anderen, die in zijn ogen niet deugen omdat ze de wet overtreden hebben. [...] Ook zat hij niet zo lang geleden vast in een politiecel. Hij had met een hogedrukpistool meen ik in een bos geschoten langs het spoor. Samen met een goede iets jongere vriend van hem. ‘Want je wilt toch ook seks.’ Althans ik meende dat het ook om de seks te doen was maar ik begreep hem niet goed. De politie ondervroeg hem nu in verband met een mogelijke treinkaping, of iets dergelijks. Heel vaag verhaal. Verder persoonlijk contact

met deze Mark - zelfs zijn voornaam is een pseudoniem vertelde hij me - hoef ik niet. Mij noemde hij een dag of twee nadat hij hier was 'naïef.' Dit omdat ik mensen zoals Ad en Sytze niet af val. Vandaag, donderdagavond houdt hij een lezing aan de universiteit Nijmegen. Ook Gert Hekma en Juul Gooren zijn daar van de partij. Die laatste is criminoloog. Ad en ik waren ruim een jaar terug uitgenodigd om op deze universiteit te praten maar dat ging niet door omdat wij toch te besmet zijn blijkbaar. Dit terwijl ik een goed - en eerlijk - verhaal heb. Dood gaan we toch. Het is inmiddels vier uur 's nachts geweest en ik twijfel om maar niet te gaan slapen. Erg moe ben ik niet. Koffie, heb ik zin in. Omdat ik bijna altijd kan uitslapen heb ik af en toe amper slaap 's nachts en sla ik een keer een nachtje over. Om vervolgens dan om twaalf uur 's middags een paar uurtjes te gaan slapen. Heel veel dingen die gebeuren schrijf ik niet op in dit schrijven. Niet uit censuur, maar omdat ik weinig schrijf en ik dan niet in steno uit het geheugen alles ga opsommen. Wat ik wel opschrijf is telkens dezelfde uitzichtloosheid. Ben ik gelukkig? Had het anders gekund? Heb ik spijt van zaken? Eigenlijk heb ik geen spijt, maar het blijft wel spijtig allemaal. Ook vind ik dat ik meer van mezelf moet opschrijven. En van vroeger. Ik blijf te

oppervlakkig waardoor het veel minder interessant is dan het zou kunnen zijn. Het zij zo, misschien zit er toch iets interessants tussen wat ik schreef of nog ga schrijven. En wie weet leest men dit ooit. Hoi. Hoi aan jou lezer dan wel lezeres. Hoe maakt u het eigenlijk? Leeft de mensheid nog? Hebben jullie wezens dit schrift eindelijk kunnen ontcijferen? Nee, zie deze tekst niet als van een gemiddelde homo sapiens. Of toch wel. Nu toch maar eerst die koffie gaan zetten.

26 november 2015 17:18. Neem me net weer eens voor vrolijker te zijn en dan komt Leonardo weer zeuren om geld, terwijl ik hem onlangs nog geld gegeven heb. En dus ben ik weer boos want ik voel me altijd gebruikt. Hij maakt zijn geld op en vraagt dan telkens geld van mij, en het moet want hij komt anders de maand niet door. 'Het is een kutmaand,' et cetera, terwijl hij zelf de toestand veroorzaakt. En Florance belde me vier keer. Ik heb de telefoon al die keren laten gaan. Ik zit nogal eens te denken om radicaal met hem te breken. Hoe kan je positief blijven wanneer anderen je gek en boos maken?

Ik moet een doel omschrijven voor wat betreft de eventuele

oprichting van een stichting voor de vrijheid van meningsuiting en meningsvorming. Ad wil wel meedoen en ik mailde drie anderen: Gert, Anton en Meindert Fennema. En tot mijn verbazing zag Fennema er wel wat in. Ik had ze een lijst van zo'n twintig punten gemaïld aangaande de vrijheid van meningsuiting. Fennema suggereerde nog wat anderen te mailen waaronder Paul Cliteur en ook deze ziet in eerste aanleg er wel wat in. Maar hij mistte een goed geformuleerd doel. Dus deze moet ik nu gaan formuleren. Met een goede vrijheid van meningsuiting op papier (juridisch) en in de praktijk (geen geweld of in ieder geval goede bescherming als er toch geweld tegen je wordt gebruikt) is zeer belangrijk. Het is juist dit aspect waardoor vooruitgang onnodig moeizaam verloopt.

13 september 2016 23:57. Kijkend naar de vorige datum schrik ik een beetje. Bijna een jaar niks geschreven. Of is het laatste korte stukje niet van 26 november 2015. De tijd vliegt en niet omdat we ons vermaken. Nee, eigenlijk valt er weinig positiefs te melden. Ik leef een steeds geïsoleerder leven en verwaarloos de contacten met anderen. Deels omdat ik ze een beetje zat ben. De bedoeling van dit werk was dat ik naast actuele zaken ook

dingen van vroeger erin zou verwerken. Daar komt allemaal weinig van vrees ik. In sombere buien schrijf ik soms een kort somber stukje. Na een jaar niet geschreven te hebben en vaak gedacht te hebben ik moet weer eens wat schrijven eigenlijk. Misschien me er toe zetten om veel vaker te schrijven, waardoor er misschien ook wat nuttigs te staan komt. Of ik heb gewoon niets te melden. Inhoudsloos. Met Herr Flick was ik een paar dagen in Duitsland. Heb ik dat al geschreven? Waarschijnlijk niet. Zal nog geen jaar geleden zijn. Tijd onthouden is lastig zonder veel verplichtingen in het leven. Gilbert stelde laatst ook voor om een paar dagen samen naar Duitsland te gaan. Maar ik heb bijna nergens zin in. Van Florance heb ik nu weken niks vernomen. Heb hem maar eens een kort mailtje gestuurd. Maar geen reactie. Ik kan hem bellen maar dan zit ik een half uur naar chemtrails-onzin te luisteren. Als hij zelfmoord heeft gepleegd zal zijn familie mij niet informeren denk ik. Hij was somber en draait bijna door. Zelf ben ik geestelijk vrij sterk. Ondanks dat..., ja wat zal ik schrijven. Leonardo heeft vanaf zijn verjaardag in januari dit jaar niets meer van zich laten horen en op Twitter mij geblokt en ook op de Playstation. Zijn Twitter-account was later zelfs helemaal opgeheven toen ik met een tweede geheim account

ging kijken. Me nuttig maken wil ik. Niet geschaduwde worden als ik met mijn zus naar de bioscoop ga. Toen we uit de bioscoop kwamen reed er over de weg pal voor ons net een politieauto voorbij. Millimeterwerk. Dit is geen paranoïde omdat ze me overal en altijd in de gaten houden. En ook als ik mijn telefoon niet bij me heb, dan heeft degene met wie ik ben wel een traceerbaar mobieltje of smartphone bij zich. Het relativeren is moeilijk omdat het zo'n negatieve sfeer geeft vind ik. Anouk begint te zingen. Even ander nummer opzetten. Youtube staat aan. Althans, je luistert tegenwoordig een nummer en vanzelf komen daarna volgende nummers die afspelen.

Vandaag is Ad geïnterviewd voor de stadskrant. Dit kalenderjaar is het eerste jaar waarin ik niet verschijn op tv of radio dan wel in een krant met een interview. Of een bijdrage daaraan. Het kan nog. Het jaar is nog niet om. Ik schrijf tegenwoordig zelf Engelstalige artikelen op mijn site Seksencyclopedie.

Mijn moeder feliciteerde ik wel op haar verjaardag - telefonisch - maar ben er niet heen geweest. Geen zin en ook omdat ik pas daarvoor, twee weken terug, daar een paar dagen

ben geweest. Nee, niet twee weken terug. Rond 5 augustus toen Liesbeth jarig was. Tijd vliegt.

Het is vandaag erg warm, ik zweet momenteel op mijn voorhoofd en mijn rug plakt. Het is de warmste veertien, nu vijftien geworden, september ooit gemeten. Al dagen is het veel te warm weer voor wat betreft de tijd van het jaar.

Diederik Stapel mag niet meer werken op de school die hem net aannam. Misschien moet ik hem mailen om wat steun te betuigen. Samen iets opzetten. Een nieuwssite, zonder dat de journalisten betaald worden en dus zo onafhankelijk mogelijk blijven, zou kunnen. Zoiets vind je bijna niet. De commercie bepaalt indirect alles. Echter, alles waarbij je afhankelijk bent van derden mislukt. En aangezien hij ook een ander is zal een initiatief van mijn kant wel tot niets leiden. Ik heb zijn mailadres niet eens. Dat zou dan via Anton moeten. Ook hem heb ik al tijden niet gemaïld. En andersom ook niet.

20 maart 2017 20:54. Job vroeg of hij hier mocht komen wonen. Een paar jaar terug wilde hij hier komen wonen en toen dat zover was kwam zijn familie in opstand. Uiteindelijk trok hij bij zijn homoseksuele broer in. Deze broer wil graag alleen

wonen en ook Job wordt gek van hem daar die broer elke vijf minuten zijn kamer in komt. Job staat al tijden ingeschreven voor een woning maar dat wil niet vlotten. Malchik wilde eigenlijk niet meer dat hij hier kwam wonen. Na herhaaldelijk vragen dacht ik: 'Waarom niet' en ook Malchik was overstig. Job had op zijn werk [...] zijn baas geïnformeerd of hij er bezwaar tegen zou hebben. Dit was niet zo, in eerste instantie. Maar toen Job definitief zei dat hij hier mocht wonen kwam zijn baas in actie en hij probeert nu voorrang te verkrijgen voor Job bij het vinden van een woning. Job heeft deze week een paar gesprekken gehad met zijn baas hierover en ook met een woninginstantie. Tegen die instantie zeggen ze niets - wil Job niet - over mij en Malchik maar gooien ze het op het feit dat zijn homobroer vaak drugs gebruikt. Wat ook zo is. Die broer vond het niet erg als Job ze dit zou vertellen. Die broer is ook tegen het feit dat hij hier zou komen wonen, althans liever hier dan bij hem maar beter elders dus. Die broer heb ik nooit gezien. Ik word behandeld als een melaatse. De baas van Job denkt dat ik kinderen ga verkrachten en dat wij van Job een pedofiel zullen maken. Gekte anno 2017. Zelf ben ik er een beetje boos over. Job valt het niet kwalijk te nemen: hij heeft geen vast contract en voor je het weet ben je altijd werkloos.

Zeker als steeds meer inwoners van Hengelo weten met wie je omgaat. Maar die boer, een andere broer van hem, ook zijn moeder (die inmiddels overleden is) en die baas: zulke mensen mag ik niet. Het zijn dezelfde mensen die vroeger homo's discrimineerden en isoleerden. Job heeft er nu ook een label bijgekregen vertelde hij net: zwaar autistisch. Zelf zegt hij: 'Dat is onzin.' Zware autisten werken bij hem op het werk ook en die zijn niet vergelijkbaar met hem. Ik vertel dit verhaal net via de chat aan Gilbert en die reageert: 'ok, ik denk dat ik de rest erover niet hoeft te weten.' Iets later voegt hij hier aan toe: 'Jij bent misschien op zoek naar een klankbord en weet dat ik je mening deel, maar ik kan niet tegen de negativiteit. Ik kan er ook niks aan doen... Ik moet voorkomen dat ik depressief word.' Ik zit altijd in deze negativiteit met amper uitlaatkleppen of afwisseling. Gevangen in de maatschappij.

7 mei 2017 03:03. Net geprobeerd contact te zoeken met Leonardo. Ik probeerde één cent over te maken op zijn bankrekening. Maar het nummer is niet meer juist. Zijn spaarrekeningnummer daarna geprobeerd en ook dit mislukte. Als tekst had ik erbij gezet dat ik hoop dat het goed met hem

gaat, en dat ik het erg jammer vind dat hij uit mijn leven is. Veel eerder mailde ik hem al maar ook zijn mailadres werkt niet meer. Of de kerstkaart aan is gekomen is de vraag. Woont hij nog op het adres dat ik van hem heb? Zijn Twitteraccount heeft hij al een hele tijd terug opgeheven net als zijn telefoonnummer en zelfs zijn Playstation4-account. Die bestaat nog wel maar hij heeft al tijden geen *trophy* erbij, dus die is ook niet meer actief. Ik voel me door hem verlaten.

Ik neem aan dat hij nog wel leeft. Zelfmoord lijkt me niks voor hem en dan ga je niet eerst je Twitter-account en zo deleten denk ik. Hij heeft gebroken maar waarom. Hij deed dit wel vaker maar niet voor zo'n lange tijd. Meer dan een jaar. Zijn hulpverleners vonden telkens dat hij niet met mij moest omgaan. Heeft dat invloed gehad op zijn besluit? Zij helpen hem weer een normaal leven te leiden maar dan moet je wel breken met die 'radicalen'. Zag hij zelf geen toekomst meer in het contact. Omdat we elkaar amper konden ontmoeten. Zal hij van de alcohol af kunnen blijven, zo niet dan denk ik dat zijn problemen zijn gebleven.

Ook Hugo, Steven en Nathalie zijn verdwenen uit mijn leven. Ja, jaren terug al weer. Ook daar denk ik zo nu en dan met weemoed aan terug. Ik vond ze alle drie met actuele foto's op het internet. Contact opnemen doe ik niet.

Malchik was vandaag naar een verjaardag van een collega. Ook kleine kinderen waren er bij die verjaardag aanwezig. De kinderen van die collega. Zelf kom ik nooit ergens. Ik kan niet mee. Het leidt al snel tot boze reacties en ook problemen voor Malchik.

Vorig weekend heb ik een nieuwe pc gekocht. Alles nieuw, ook een monitor. Voor ruim achttienhonderd euro. Niet dat het echt nodig was want ik game nooit op de pc en nu kan het de nieuwste games aan. Maar behalve internetten en aan mijn sites werken en chatten doe ik nooit veel op de pc. Ach ja. Gilbert was vorige zaterdag op bezoek en hij stelde voor om een pc te kopen. Het was wel mijn eigen keus, want ik dacht waarom niet. Zo vaak koop ik geen dingen en ik heb het geld er voor. Robin was ook mee en Malchik. Die dag was ik 's avonds doodmoe. Ik doe te weinig. We hadden, ik en Gilbert, ook nog

gefietst die dag en gewandeld. De week daar weer voor was Herr Flick op bezoek voor twee dagen. Ik ben al weer vijfenveertig jaar oud. 21 april was ik jarig.

Jaren geleden toen ik nog niet publiekelijk bekend was, had ik ooit een homodate en die man zei dat ik gesloten was, maar dat iets in me wilde uitbreken. We zaten in een homotent wat te drinken samen. In die tijd had ik vaker dates die via gaychats tot stand waren gekomen. Dat idee van los of uit willen breken heb ik de laatste tijd sterker dan ooit. Ik wil leven maar mijn wereldje is klein, er gebeurt nauwelijks iets en de ontwikkelingen in de wereld zijn ook niet positief. Wel werkt mijn spellingscontrole weer eens merk ik. Op de vorige pc deed die het nooit (in het programma Office, waar ik dit mee typ) om de een of andere reden. Vaak denk ik aan vroeger, en ook denk ik vaak dit moet ik in dit boek opschrijven. Alleen komt dat er vaak niet van. Gilbert heeft trouwens sinds jaren weer een baan. Hij stond op ik meen Werk.nl ingeschreven en een werkgever benaderde hem of hij wilde programmeren voor hem.

3 augustus 2017 02:33. Fascisme.

26 november 2017 02:02. Anton Dautzenberg houdt al een tijdje een dagboek bij en gaat deze publiceren. Hij heeft nu zo'n duizend pagina's en uiteindelijk moet het boek uit zo'n zevenhonderd pagina's gaan bestaan. Hij moet dus gaan schrappen, wat schrijvers vaak doen. Mijn 'boek' zit nu op pagina zevenendertig [A4]. En dat zonder iets te schrappen. Het schiet dus niet heel erg op. Schrijf soms maanden niet. Anton was hier afgelopen dinsdag op bezoek, bleef overnachten, en vertrok woensdag weer, huiswaarts (of hij ging eerst bij Diederik Stapel langs als ik het goed heb). Zijn bezoek aan ons komt in zijn boek, mailde hij na afloop. Het wordt positief schreef hij. Ik mailde terug: maak het niet te positief. Mensen denken dat ik een wolf in schaapskleren ben of juist een schaap. Nee, ik ben de wolf. Zonder de schaapskleren. *Will the Wolf Survive* was mijn eerste single. Lied van Los Lobos. Erg goed nummer. Anton had onenigheid met een andere schrijver: Ted van Lieshout. Hij zou hun correspondentie publiceren maar Ted trok zich ineens terug. Dus nu mag hij diens brieven niet meer publiceren. Alleen daar stopt het niet.

Ted wil dat Anton ook de brieven aan hem (Antons brieven aan Ted) niet publiceert. En daar heeft Anton geen zin in. Gedoe dus.

[Dit fragment publiceerde ik al eerder op Marthijn.nl en Anton reageerde hierop: ‘Mooie tekst, ik hoop dat je het boek afmaakt. Wat je over Ted schrijft, klopt niet helemaal. Het was niet de bedoeling dat ook zijn brieven werden gepubliceerd, alleen die van mij. Groet, A.’]

Als kind hadden we geen centrale verwarming. Als ik in bed ging was het bed ijskoud. Ik sliep als kind altijd met een pyjama aan. Niet zo gek als het zo koud is. Heel soms had ik een warme kruik in bed. Meestal niet. In de winter naar bed gaan betekende eerst een tijdje opgerold liggen. Armen om benen heen, die je omhoog getrokken houdt. (‘Die’ slaat dus op de benen. We hebben hier geen moeilijke naamvallen meer in het Nederlands, maar extra zinnnetjes met uitleg.) Na een tijdje, langzaam aan, je benen uitstrekken, de kou in. ‘s Ochtends moest je dan de kou in. Snel kleren aan dus. Een glas met water op de vensterbank bevroor eens letterlijk. Bij een van mijn

broers herinner ik me dat er een ruitje uit het raam was. Daar stond dan wat voor, maar gemaakt was het niet. Zijn raam bestond uit kleinere ruitjes met lood ertussen. We hadden enkel een kolenkachel in de huiskamer beneden, die 's nachts niet aan was. Hooguit nog wat na smeulde. Mijn moeder zong soms een liedje voor het slapen gaan: 'Ik ga slapen, ik ben moe. Doe mijn beide oogjes toe. Heer o hou ook deze nacht. Over mij getrouw de wacht.' Dat was ongeveer de tekst. Ze wreef je dan over de dekens een beetje warm. Seksuele gevoelens had ik daar nooit bij. Niet voor mijn moeder. Wel had ik al seksuele gevoelens als kind. Ik masturbeerde al van jongs af aan. Ik ging dan onder de dekens, liggend op mijn buik helemaal naar beneden. En langzaam weer omhoog, richting kussen dus, terwijl je stijve pikkie dan tegen het matras aanwreef. Na zo een paar keer heen en weer gegaan te zijn begon ik dan, of zonder heen en weer in bed, mijn pik te masturberen. Dit deed ik door er met mijn vlakke hand in snel tempo tegen te wrijven. Hard heen en weer, terwijl ik op mijn buik lag, met de heup iets omhoog zodat mijn hand erbij kon. Ik kwam klaar: droog, want sperma had ik nog jaren lang niet. Dat kwam pas op mijn elfde of twaalfde. En schaamhaar kwam ook op mijn twaalfde ongeveer. Als kind kan je makkelijk een paar keer na elkaar

klaarkomen trouwens. Ik fantaseerde tijdens het masturberen ook. En er voor, om in de stemming te komen. Of ik fantaseerde en kwam in de stemming. Kip ei. Ik fantaseerde over een meisje uit mijn klas op de lagere school. Ik fantaseerde ook over volwassen mannen. Want kinderlokkers bestonden en die zaten in het park en daar moest je voor uitkijken. Ik fantaseerde dan dat ze me ontvoerden en seksuele dingen met me deden. Dat kinderlokkers seksuele dingen wilden was me wel duidelijk, terwijl dat er nooit bij werd verteld. Ik fantaseerde dat ik graag deed wat ze wilden van me en dat ze - de kinderlokkers - erg aardig waren. Ik besepte ook dat het tegenstrijdig was. Want als je iemand ontvoert is dat niet vrijwillig en ouders raken in paniek. Maar in fantasie hoeft niet alles te kloppen en het was best spannend.

Ik fantaseerde ook over jongens van mijn eigen leeftijd. Over sommige jongens op padvinderij of jongens uit mijn klas. Wanneer een jongen uit mijn klas vertelde over een kamp waar hij was en dat op de laatste dag de meisjes de jongens, liggend in de slaapzak, een kusje mochten geven, dan stelde ik me dat voor, maar dacht vooral bij die voorstelling aan de jongen en

niet aan het meisje. Zelf was ik niet op zo'n kamp. Ik ging wel naar padvinderijkampen. Daar waren alleen jongens. Die je soms naakt zag tijdens het wassen. Ik neem aan dat de meeste leidinggevende pedo's waren, alhoewel ik nooit gehoord heb van seksuele handelingen aldaar en zelf heb ik (helaas) ook nooit iets meegemaakt. Ik schrijf helaas, omdat ik er vanuit ga dat de meeste mensen kinderen niet dwingen. Jaren later heb ik via via wel pedo-verhalen gehoord aangaande die scoutingvereniging.

Een wekker had ik ook niet. Toch wekte ik een tijdje iedereen. Ik had zeg maar een biologische klok in me. Om zeker te zijn of het de juiste tijd was, ging in m'n bed uit, de grote brede trap af, en beneden in de huiskamer keek ik naar de klok. Deze klok gaf trouwens een beetje licht in het donker. Niet dat deze elektrisch was maar de wijzers waren fluorescerend. Meestal was de tijd juist en kon ik mijn zus en broers wekken. Later wekte ik steeds minder personen omdat mijn oudere broers naar andere scholen gingen, met andere opstaan-tijden. Hoelang ik zo mijn zus en broers heb gewekt weet ik niet. Mijn vader hoefde ik niet te wekken. Als boer was hij al lang op om

de koeien te melken en weet ik wat. Mijn moeder stond nooit vroeg op. Brood meenemen naar school hoefde nooit omdat we in de middag thuis aten. Enkel een beker melk namen we mee. We hadden melk van de koeien. Ja wie niet. Maar ik bedoel, dus niet uit de winkel.

School vond ik nooit fijn. Ik was de stilste van de klas en dat is een understatement. Ik was veelal in gedachten. Zelfs als ik een boek las - want we hadden soms een leesuurtje op school - dan had ik geen idee wat ik las. Ik las wel elk woord maar ik dacht aan andere zaken. Zo heb ik *Een gat in de grens* van Guus Kuijer gelezen. En *Ronja de roversdochter*. Geen idee waar die boeken over gingen. Ik nam me telkens voor om geconcentreerd te lezen, maar iets later merkte ik al dat ik niet meer opleette, al lezende. Gelukkig werd er nooit gevraagd waar het boek over ging. Ik meen dat je enkel zelf een cijfers aan het boek moest geven. Een zeven dan maar. Mijn geluksgetal onder de tien. Anders is het zevenentwintig, voor wie het wil weten. Enkel omdat ik dat een mooi getal vind. Er zit verders geen reden achter.

Tijdens rekenen lette ik wel op. Daar was ik altijd wel

goed in. Maar verkeersles. Of taal. Dat was moeilijker. Soms ging de klas ineens iets doen: een boek pakken en ik had geen idee wat er aan de hand was. Welk boek, waarom, wat te doen, welke opdrachten. Ach ja. Ik fantaseerde mezelf nogal eens als een soort geest (niet in de enge zin als in horrorfilms) zwevend in de klas. Dat ik wel observeerde maar er zelf niet was. Anton Dautzenberg heeft soortgelijke gedachten verwerkt in zijn boeken en er ook over gesproken tijdens interviews.

Ik bepaalde altijd zelf wanneer ik naar bed ging. Als ik de volgende dag naar school moest, ging ik op tijd mijn tanden poetsen en naar bed. Had ik vrij de dag erna, dan kon ik later gaan slapen. Ook kon ik buiten spelen tot heel laat. Tot na middernacht. Andere kinderen moesten naar huis als het donker begon te worden. Vroeger werd het nog echt pikdonker trouwens. Nu met al dat straatlicht overal, weten mensen niet meer wat donker inhoudt. Je moest heel goed kijken om niet in een sloot te lopen. Want die was zo goed als niet te zien. Op een kamp van school, na mijn twaalfde, keken we een keer een horrorfilm en daarna moesten we het bos in voor een of ander spel. Nou, mijn hand werd zowat fijngeknepen. Dit door een

jongen die altijd stoer overkwam. Op padvinderij merkte ik dat ook al op. Liepen we in het donker naar onze tent, na bijvoorbeeld een avond voor de leiding en de APL's (Assistent Patrouille Leiding), dan waren anderen bang en moest ik meelopen naar hun tent. Elke tent had één PL, één APL en dergelijke. Ik zat bij de Antilopen. Bij de heik (hoe schrijf je zoiets, dropping en weg naar kamp vinden met kaart en kompas) werden anderen ook snel bang als het donker werd. Mijn jongere zus (tweeënehalf jaar jonger) was ook altijd bang na het zien van een horrorfilm. Die keken we als kind in het weekend. Rond twaalf uur 's nachts op Veronica.

Als kind dacht ik altijd al dat volwassenen niet heel veel slimmer waren dan kinderen. Ja, ze hadden wat langer geleefd, hadden wat meer kennis kunnen opdoen. Maar dat betekent niet dat kinderen niet logisch kunnen denken. Dat ze met een beetje uitleg niet dezelfde beslissingen kunnen maken: of betere. Ik kan me nog een wat ouder meisje herinneren, dat zwanger was. Iedereen deed er moeilijk over vertelde ze me, zittend in een gebouwde hut, in de buurt van onze boerderij. Ik zei dat er eigenlijk niks aan de hand was, als iedereen er maar

niet moeilijk over zou doen. Dat een kind opvoeden best kan zolang anderen het maar niet tegenwerken. Ze vond mijn antwoorden erg wijs voor een kind. Ik heb geen idee hoe oud zij was. Ik was onder de twaalf, want ik verhuisde op mijn twaalfde naar een andere locatie: Oegstgeest, en daar speelde het zich niet af.

Wanneer een volwassen man of vrouw je aansprak dan zetten ze heel vaak een ander stemmetje op. Dat vond ik als kind al onzin. Waarom ineens anders praten. Ik ben toch geen ding. Veel volwassenen zien een kind als ‘het kind’. Een begrip genaamd kind. Maar het is een uniek individu. Dat ik als volwassene anders tegen zaken aankijk heeft weinig te maken met mijn zogenaamde pedofiele voorkeur. Nee, ik keek als kind al anders tegen zaken aan en ben dat blijven doen dus. Dat laatste, en misschien het eerste ook - is uniek. De meeste mensen laten zich conformeren. Het is dan ook de makkelijkste weg. Dat ik naast dat ik op volwassenen val ook op kinderen val, en dat openlijk uit, is het gevolg van dat onafhankelijke denken. Het is bij mij niet andersom: dat omdat ik ‘pedofiel ben’ ik pro pedoseks ben. Of dat ik daarom kritisch ben over veel voor anderen normale zaken. Op de mavo vond ik dat er

een vak ontbrak op school: kritisch denken. De meeste mensen kunnen dat niet. Ze kunnen het wel - hersencapaciteit hebben we genoeg, zelfs met een eventueel laag IQ - maar ze doen het niet.

25 maart 2018 00:16. De klok gaat straks een uur vooruit. De winter is voorbij. Vandaag was naast Robin ook de broer van Malchik op bezoek. En diens inmiddels vrouw en zoontje van drie maanden. Maar zij keek mij geen seconde aan, wilde ook weer snel naar huis. De baby haalde de broer uit het mandje, waar het in zat om het aan Malchik te geven zodat hij de baby kon vasthouden. Voordat de broer de baby uit het mandje (of hoe dat ding ook heet) haalde zei ze twee keer streng: 'niet eruit halen.' Dat negeerde hij. Toen Malchik de baby aan mij wilde geven zei ze ineens fel: 'Nee, dat mag niet.' Ik was al van plan die baby in het geheel niet aan te raken, omdat ik allang doorhad hoe de vork in de steel zat. De sfeer was meer gespannen dan ooit, ze was hier al vaker geweest en deed toen ook afstandelijk, maar nu deed ze dat in overtreffende trap. Malchik had op de tv als achtergrond een programma aangezet als afleiding van de saaiheid/gespannenheid. Een travo-show

van RuPaul. Iets wat ik nooit kijk in ieder geval. Op een bepaald moment zei hij: ‘Over twintig jaar is dit kind misschien ook in *drag* gekleed.’ Nou, de vrouw van Malchiks broer explodeerde bijna. Zeer fel zei ze: ‘Mijn kind wordt nooit homo, en als hij dat wel wordt snij ik zijn ding er af.’ Leuke sfeer dus. Niet lang daarna gingen ze weer weg. Malchik sms’te zijn broer dat hij boos was. Zelf was ik al naar boven gegaan voordat ze vertrokken. Die haat tegenover mij, en dus ook tegenover Malchik was ondraaglijk geworden. Ze gaat enkel mee omdat haar man zijn broer wil zien. Ze zou niet mee hoeven en ze is zeer bezig over hem. Waarom gaat ze dan toch mee? Ik vermoed omdat ze bang is dat hij anders uren wegblijft en ze wil controle over hem. Maar van mij hoeven ze niet meer te komen. Die broer mag hier komen, haar zie ik liever niet als ze zo gestoord blijft doen.

Wat er verder nog ter tafel komt. Ik scheer me de laatste tijd met een scheermesje. De oplader van mijn scheerapparaat was onvindbaar. Ik vermoed dat ik deze per ongeluk heb weggegooid samen met de tondeuse. We hadden namelijk een nieuwe tondeuse gekocht omdat de oude stuk was. De stukke

tondeuse lag al een week op tafel en ik gooide deze weg samen met de oplader die erbij lag... Blijkbaar de verkeerde oplader. Nu scheer ik me dus met een mesje maar er zit wel een batterij in dat ding. Het is wennen.

Robin wil hier komen wonen alleen is hij bang dat zijn werkgever er achter komt en dat die misschien moeilijk gaat doen. We leven in 2018, u weet wel, de tweede fascistische golf dus. U leest dit gelukkig in de toekomst, uw heden. Is alles nu goed? Wie worden en nu weer verguisd? Vertel het me maar niet, is deprimerend. [...]

14 maart 2020 15:35 Omdat de politie dit bestand inclusief mijn backups in beslag heeft genomen mist er een groot gedeelte, namelijk ruim anderhalf jaar. Hopelijk beschik ik ooit weer over de ontbrekende tekst. Een oudere backup is waar ik het mee moet doen helaas. Wat u mist weet ik niet precies. We gingen soms naar Duitsland met één of twee jongetjes van acht, bijvoorbeeld naar de dierentuin. Daar heb ik over geschreven weet ik. Ook logeerden ze hier soms. Er is niets strafbaars gebeurd. Met Leonardo had ik later weer contact en daarna

weer mee gebroken. Mijn partner Malchik zit momenteel opgesloten in een Huis van Bewaring en nog wel in beperking, zodat ik hem al maanden niet heb mogen spreken of zien. Hij heeft niets strafbaars gedaan. De politie zoekt en zoekt en interpreteert alles in een tunnelvisie van voorbereiden tot misbruik. Om een voorbeeld te noemen. Mijn partner had niet lang voor de huiszoeking zijn fiets gerepareerd met een zogenaamde tiwrap. Dat is een plastic iets om bijvoorbeeld snoeren bij elkaar te binden. Hij had deze gebruikt voor een haak op zijn fiets om een fietsbak aan zijn fiets te bevestigen (zo'n tiwrap zit nu nog op zijn fiets). Deze tiwraps had hij in zijn rugtas zitten toen hij uit zijn werk kwam. De politie ziet dit blijkbaar als een soort van verkrachtigstools. Hij werd aangehouden op basis van de inhoud van zijn rugtas, las ik namelijk later in het proces verbaal. Ook had hij een mes in zijn tas. Onze advocaat zegt dat ze niets tegen hem hebben en hij gelooft in zijn onschuld. Ik ook. Ik weet zeker dat hij niks strafbaars deed. Toch zit hij al maanden geïsoleerd vast en men komt telkens met aanvullende suggestieve dingen aanzetten. De politie intimideert momenteel vrienden en bekenden om met ons te breken en gaat bij iedereen langs om maar iets te kunnen vinden, wat men weer verkeerd kan interpreteren om

tegen hem - en via hem willen ze mij raken - te kunnen gebruiken. Ik publiceer deze roman, waarvan een deel dus ontbreekt, terwijl ik niet wist of ik deze tekst ooit bij leven zou publiceren. En het is me veel te kort nog, daar ik vaak weinig schreef en soms te eenzijdig ook vrees ik. Namen zijn veelal gefingeerd en de tekst berust voor een groot gedeelte op de werkelijkheid, maar het is en blijft een roman. Soms heb ik stukjes tekst moeten weghalen of moeten aanpassen in verband met mogelijke herkenning van de betreffende personen.

– MU, dwarse denker en een van de weinige, maar zeer nodige intellectuelen van Nederland.

Gepubliceerd: 14 maart 2020.